

PAUL - JACQUES BONZON

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...

...PIN NGUYỄN TỬ

PAUL – JACQUES BONZON

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH

VÀ

...PIN NGUYỄN TỬ

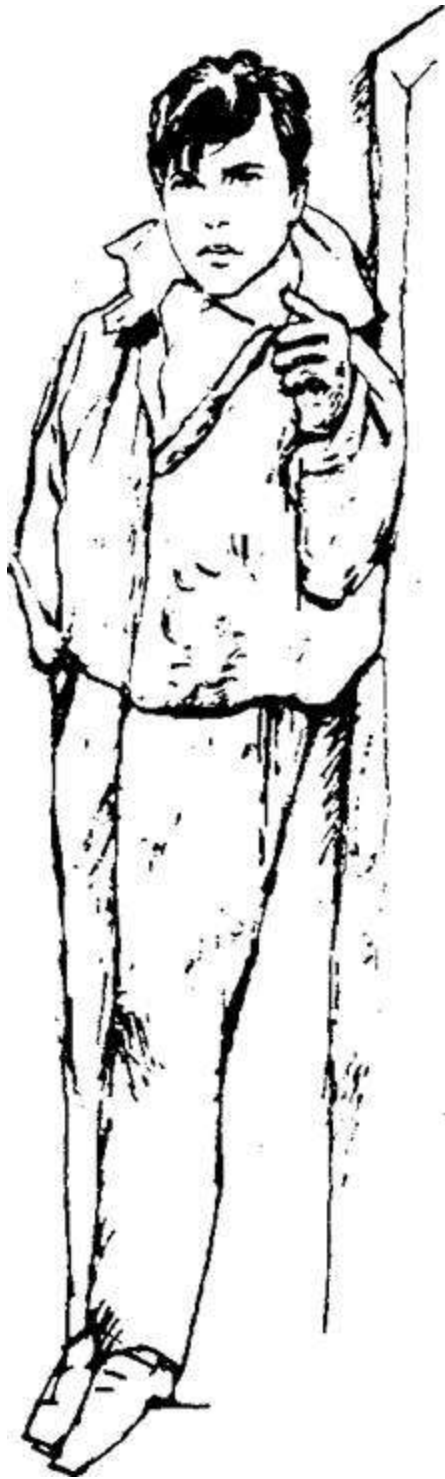
CUỘC PHIÊU LƯU THỨ 10

**PHAN SƠN
BÙI CHÍ VINH**
thực hiện

**LÀM EBOOK
HOA QUÂN TỬ**

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

HÀ NỘI 1996

TIDOU, THỦ LÃNH

14 tuổi rưỡi, anh cả trong một gia đình thợ thuyền, chủ nhân của con chó lai sói lông đen Kafi và là sếp sòng của nhóm "Sáu người bạn đồng hành". Tidou gốc người miền Nam nước Pháp, tóc

đen, mắt sáng, rất đẹp trai, luôn mang trong mình dòng máu phiêu lưu, muốn khám phá đến tận cùng bí ẩn của sự việc, để mang lại công bằng đạo lý cho những con người không phương tỵ vệ. Là một người thẳng tính đến mức nóng nảy, Tidou luôn quyết đoán hành động. Ánh mắt của hắn chỉ dịu lại khi bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Mady, vì cô bé hắn sẵn sàng hy sinh cả bản thân mình.

Tidou quả xứng đáng với danh hiệu thủ lĩnh của Sáu người bạn đồng hành.

MADY, NỮ TIÊN TRI

Sắp 14 tuổi, rất duyên dáng với mái tóc màu nâu sẫm, mắt đen, nước da bánh mật... Tạo hóa đã ban tặng cho cô bé xinh đẹp này sự phán đoán mẫn tiệp và trực giác tuyệt vời.

Ngoài nét xinh xắn trời cho, Mady còn được các chiến hữu phong tặng biệt hiệu "Nữ Tiên Tri" bởi giác quan thứ sáu của một nữ thám tử.

Thường song hành bên cạnh Tidou, cô bé nổi lên như một nhà hòa giải thông minh và góp phần quyết định trong mọi hành động khi đặc vụ đi vào bế tắc. Mady là một báu vật mà thượng đế ban phát cho nhóm 6 người.

TONDU, GIÁC ĐẦU

15 tuổi đúng, Tondou chỉ cần bỏ chiếc mũ bêrê ra là giống 1 chàng một dũng sĩ giác đầu La Mã với cái đầu trọc lóc không một sợi tóc dính da bởi căn bệnh hiểm nghèo thời bé. Mặc kệ bạn bè thắc mắc với cái đầu trọc của mình, Tondou tinh bơ trong vai trò một "giác đầu". Lớn tuổi nhất, biết đấm đá, biết sửa chữa máy móc, xe cộ như một kĩ sư cơ khí, và nhất là biết liều lĩnh lúc cần thiết. Bằng phong cách đặc biệt của mình, Tondou là kẻ duy nhứt trong băng có thể "tàng hình" dễ dàng trong đám xã hội đen.

GUILLE, NGHỆ SĨ

Sắp 15 tuổi, không thể lẫn lộn với ai bởi mái tóc đỏ độc đáo của mình. Là một thành viên chính thức từ những ngày đầu thành lập, chàng thám tử bất đắc dĩ Guille đến với băng nhóm với cây kèn Armonica trên môi và những bài thơ trong đầu.

Tối kỵ với bạo lực, Guille đặt một chân dưới đất và một chân trên... mây, lãng mạn hóa mọi cuộc phiêu lưu nguy hiểm, trong bất cứ trường hợp nào cũng là nghệ sĩ giang hồ lãng tử.

Nhưng có một điều chắc chắn, Guilie là nghệ sĩ - hiệp sĩ chứ không phải nghệ sĩ của thính phòng.

GNAFRON, HỀ XIẾC

13 tuổi rưỡi, còi xương bẩm sinh, tóc đen như lông quạ, rồi nùi đến nổi những cái lược phải chào thua không cách nào chải được.

Theo truyền thuyết, Gnafron là tên một nhân vật đóng giày trong sân khấu múa rối Pháp, trong khi Gnafron của chúng ta

trên thực tế cư ngụ trong một cư xá có hiệu đóng giày, thế là coi như chết luôn tên... cúng cơm.

Tuy nhiên với bạn bè, Gna- fron không hề là "thợ giày" chút nào. Nó nổi tiếng là "Hề Xiếc" bởi ngoài hình dáng gây cười bên ngoài ra, nó còn là cây tiêu lâm số một của cả nhóm và... cực kỳ đại lấu cá. Sự ma lanh thiên phú của nó luôn luôn gây bất ngờ cho các đặc vụ của Sáu người bạn đồng hành.

BISTEQUE, ĐẦU BẾP

Hơn 14 tuổi, tóc hạt dẻ, thấp lùn, má đỏ môi hồng, mắt... bánh bao nhưng còn còn lâu mới là con gái như Mady cho dù mang tên Bít tết.

Sở dĩ cu cậu bị dính biệt hiệu như vậy cũng vì ông bố thân sinh ra nó là chủ nhân một cửa hàng thịt chế biến, mà trong đó các món bít tết, xúc xích bao giờ cũng được khách hàng có "tâm hồn ăn uống" ưa chuộng.

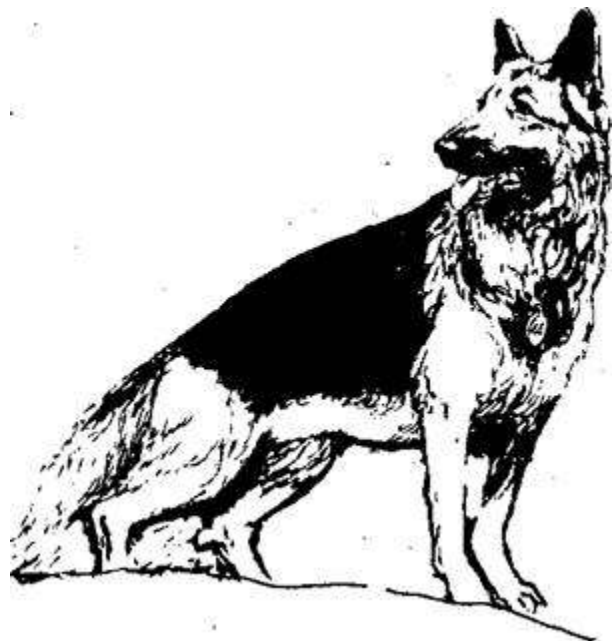

Bistèque là thủ quỹ kiêm hậu cần của cả nhóm, chuyên cung cấp chất đạm cho các bạn sau những cuộc điều tra căng thẳng thần kinh.

Có điều trong những cuộc mạo hiểm, đối với bọn bắt lương, Bistèque khó xơi hơn bất cứ một... miếng BISTEQUE (bít tết) nào.

KAFI, ĐẦU SĨ - VỆ SĨ

Gốc gác từ hoang mạc của một xứ Ả Rập xa xôi, Kafi có nguồn cội kỳ dị ngay lúc còn nằm trong bụng mẹ cho đến khi lưu lạc giang hồ sang miền Nam nước Pháp.

Với đôi tai dựng đứng, lưỡi thè lè, lông đen, đuôi rậm, bốn bàn chân đỏ như lửa, Kafi đúng là sản phẩm của hai dòng máu cha sói, mẹ chó nhà. Từ khi được cậu chủ Tidou nuôi nấng và dạy dỗ làm chó săn chuyên nghiệp, Kafi chưa bao giờ làm thất vọng nhóm Sáu người. Nó trung thành hết mực với Tidou, yêu quý Mady như người chủ thứ hai và là đại hung thần lúc ẩn lúc hiện làm bọn tội phạm kinh hồn táng đờm.

Kafi là một "thám tử bốn chân" siêu hạng.

MỘT Đường về cố xứ

Sau những cuộc phiêu lưu dồn dập mãi đến hôm nay Tidou mới được rảnh rang. Coi, hẳn vừa định nhắc xác khỏi nhà rủ Mady dạo chơi thì điện thoại reo inh ỏi.

Hắn thở dài rồi nhắc máy:

- A lô, xin lỗi ai gọi đó ?

Bên kia đầu dây là một người quen rất đỗi ngọt ngào:

- Mady đây, cả đám đang đợi bạn ở căn cứ địa

- Trời đất, giờ này mà tập trung dưới chân dốc Kẻ Cướp ?

- Có chuyện...

- Hừm, tôi tính kéo bạn lên đồi Nữ Thần thư **giãn thần kinh chút xíu, ai dè. ..**

Mady cười khúc khích:

- **Kỳ này không phải đặc vụ đâu mà lo, chúng ta có khách phương xa tìm tới cho nên không được vắng mặt bất kỳ ai trong lục thám tử.**

- **Khách nào vậy ?**

- Bộ quên Corget rồi sao ?

- Chúa ơi, Corget, một trong các thành viên nhóm **NHỮNG TÀNG ĐÁ LỚN**, tiền thân của Sáu Người Bạn Đồng Hành, nó về đây nghỉ hè hả ?

- Vâng, thưa Thủ Lãnh, đáng tiếc là Corget dọn nhà khỏi Lyon nên chúng ta mất đi một thám tử, bằng không phải gọi là Bảy Người Bạn Đồng Hành mới đúng. Ừm...

-

- Mỗi lần tái ngộ Corget, mình lại nhớ ngày nào dưỡng bệnh thiếu hồng huyết cầu ở Reillanette. Quê bạn thật tuyệt vời, ánh nắng phương nam đã làm mình hết căn bệnh hiểm nghèo ấy. Hồi đó bạn và Corget dẫn phái đoàn đi thăm mình, nhớ chứ ?

Tidou xúc động đến lặng người. Hắn run giọng:

- Nhớ, hồi đó tụi mình còn trẻ con lắm, vừa chân ướt chân ráo đến Reillanette đã lao vào bao nhiêu là chuyện cực kỳ kinh khủng...

- Corget cũng đang cần ôn lại kỷ niệm mái nhà xưa của bạn đó. Sao, bạn đã sẵn sàng đến căn cứ bây giờ chưa ?

- Sẵn sàng.

Mady cúp máy. Cô bé làm sao hiểu rằng Tidou chưa thể... sẵn sàng. Trời ạ, hẳn còn phải bồi hồi ít nhất là nửa giờ đồng hồ để tư duy chuyện ngày xưa ngày xưa chứ sao.

Khi bước vào sào huyệt dưới chân dốc Kê Cướp, Tidou mới được thông báo một tin động trời. Giữa đám đông bè bạn xúm xít, Corget vẫn hùng dũng như ngày nào, tuyên bố chắc nịch:

- Tôi đến đây một công hai việc: Thứ nhất, thăm các chiến hữu giang hồ cũ của NHỮNG TẢNG ĐÁ LỚN. Thứ hai, thay mặt cho một người bạn nối khố của Tidou ở vùng Reillanette là Frédéric Frigoulet, xin mời các bạn quá bộ đến Reillanette.

Mady chưng hửng:

- Cậu Frédéric, con trai chủ lò bánh mì, em ruột vua xe đạp Baba hở ?

Corget cười bí ẩn:

- Đúng vậy, trên đường đến Lyon tôi có ghé qua làng quê Reillanette. Ở đây tôi đã gặp Frédéric và gia đình. Cu cậu mừng húm ngời nhắc những ngày bạn chữa bệnh khiến ai nấy nôn nao. Cuối cùng, cả nhà Frédéric nhờ tôi đánh tiếng mời các bạn về thăm cố xứ. Họ đã chuẩn bị đón tiếp chu đáo.

Tidou nín thinh. Reillanette là "nhà quê" riêng của hẳn, là nơi hẳn cùng gia đình rời bỏ để lên Lyon sinh sống thế mà bạn bè trong nhóm vẫn hằng coi đây như quê hương thứ hai của chúng mới lạ lùng. Chúng cũng biết nhớ thằng Frédéric, biết làm quen với ông hoàng cuarơ nước Pháp **Baba, biết thềm vườn nho ngọt lịm tuổi ấu thơ Tidou từng trèo hái.**

Thủ lãnh mơ màng:

- **Chúng ta sắp về cố xứ sao ?**

- Không còn gì nữa để nghi ngờ, chúng ta đang rảnh rỗi sau một niên học bù đầu. Đây là khoảng thời gian “xả xú bấp” thích hợp nhất .

Guille gục gặc:

- Tình xưa nghĩa cũ mà Tidou, tao nhất trí với Corget làm một chuyến viễn du.

Gnafron quàng cổ quái cầu âu yếm:

- Dĩ nhiên trong cuộc hành trình phải cố chó Kafi, đúng không ?

Bistèque chặt lưỡi:

- Mọi thứ bất ngờ quá, đoạn đường từ đây đến Rcillanclte dài tới 250 cây số...

Tondu gạt phăng, nó tung bêrê lên cao rồi đưa đầu hứng một cách ngon lành:

- Đặc vụ xuyên nước Pháp mà tụi mình còn phóng xe ga được nói gì hai ba trăm cây số lẻ tẻ. Hay là mày bị "ông già" bắt đi giao xúc xích trong mùa hè ?

- Không dám, đừng xuyên tạc ông bố dễ dãi của tao.

Mady trầm ngâm:

- Đi thì đi, nhưng mọi người phải xin phép gia đình đã, các bạn đồng ý chứ ?

Đám trẻ lục tục bỏ phiếu kín. Sáu phiếu thuận, một phiếu trắng. Nghĩa là chuyến trở lại mái nhà xưa đã được quyết định, kẻ bỏ phiếu trắng duy nhất là thằng Corget, nó phải giả vờ lịch sự và khách quan chứ sao.

Corget bấy giờ mới tà tà lôi tấm bản đồ mua sẵn trong túi ra.

- Hì hì, tôi biết là quý vị "máu" phiêu lưu nên đã chuẩn bị tấm bản đồ. Reillanette thay đổi nhiều lắm, chúng ta sẽ không đi đường quốc lộ 7 mà băng qua bên kia bờ sông Rhone ít xe cộ hơn. Các bạn nhìn xem.

Tidou hồi hộp ngó một chấm đen nằm gần con suối mảnh hơn một dấu phẩy:

- Ôi, cái làng quê có chút xúu...

- Nếu dọc đường không gặp chuyện sóng gió, chúng ta sẽ tốn có hai ngày.

Bistèque lẩm bẩm:

- Mình lại bắt đầu số... con rệp đây. Mỗi lần đi xa chúng lại bắt mình phải nai lưng làm đầu bếp, trời ạ.

Corget cười ha hả:

- Ai biểu mày sinh nhằm cửa hàng thịt nguội, ha ha ha...

Đêm đó Tidou không tài nào ngủ được. Chuyện xin phép cha mẹ về quê cũ đã được thông qua nhưng hăn trần trọc vì những nguyên nhân khác kia. Làm sao không rộn ràng khi hăn sắp sửa đụng đầu với bao nhiêu kỷ niệm. Chính ở vùng quê Reillanette ấy, hăn đã từng được thưởng đế ban phát cho con thần cầu Kafi, từng tung tăng trên đồng nho với thằng con trai chủ lò bánh mì Frédéric, từng công cu Geo mò cua, bắt ếch...

Nỗi rộn ràng của hăn kéo dài đến hứng sáng. Mãi đến khi Kafi nằm dưới gầm giường sữa vang, hăn mới kịp định thần.

- Chết mồ tổ, 7 giờ đến nơi rồi. Tụi nó đang đợi mình ở căn cứ.

- Ặng...

- Tao biết. Mày cũng là một thành viên chính thức trong đoàn chó đầu phải đồ bỏ. Nào, làm vệ sinh rồi lên rờ moọc mau.

Hai thầy trò Tidou nhận phần điểm tâm sáng của người mẹ và biến khỏi nhà chớp nhoáng.

Lễ xuất phát diễn ra khá long trọng tại căn cứ địa. Đứa nào cũng trang bị một "tinh thần thép trong một thể xác khoẻ mạnh" để lên đường. Những chiếc xế nổ mini chậm chậm lướt ngang Lyon bằng lối cảng sông Saone. Thằng Hề Xiếc đi tiên phong, giọng nó lãnh lút khiến bầy chim trở mắt :

- Một, hai, ba... chúng ta cùng tiến về nhà.

Giác Đấu la oai oái:

- Mày hát hò cái gì đó hả thằng ôn dịch ?

- À à, ý tao là cùng tiến về nhà... quê ấy mà, hi hi hi.

- Đồ lấu cá !

Phái đoàn binh mã nuốt dần những đoạn đường trên bản đồ và cắm trại gần khu Frovence. Sau một đêm ngủ ngoài trời thẳng cảng với sự bồi dưỡng đích đáng của tay nghề thẳng Đầu Bếp, đứa nào cũng sung sức cỡ

Sam Son dừng sĩ. Riêng về chuyện xe cộ, nhờ khả năng kỹ thuật của thợ máy Tondu, ba cái vụ bể lốp, gãy cãm... dọc đường trở nên không đáng kể trước khí thế ngàn ngạt của đoàn quân dã ngoại.

Đám trẻ vượt cao nguyên Frovence trong tiếng nhạc khẩu cầm của Nghệ Sĩ Guille. Cu cậu gật gù :

- Hy vọng hôm nay chúng ta sẽ nhìn thấy **loài** người, cả ngày hôm qua chỉ toàn thấy khí.

Corget hỏi lớn:

- Khí gì vậy Guille ?
- Khí **gió** mà chứ còn ai. Chuyển đi này **chắc** đỡ nhiều, lành ít.
- Ê, đừng nói gở bậy bạ.
- Đêm qua tao nằm mơ bị lạc trong một hang khí giữa cánh rừng. Mỗi con khí cầm trong tay một trái lựu đạn múa may tế sống tao, và cuối cùng là một tiếng "bùm", tỉnh ngủ.

- Mà nói nghe ghê quá, làm như chiến tranh đang lan đến Reillanette.

Guille im lặng với bí mật của mình. Dù sao ác mộng chỉ là triệu chứng của thần kinh thãm mệt.

Đêm lại bao trùm lộ trình cùng những đám mây sùm sụp. Cũng may đám trẻ đã qua khỏi các làng xóm heo hút và tiến vô một khu phố nhỏ có nhà cửa đàng hoàng. Guille là thằng nhẹ người hơn ai hết, nó đưa cặp mắt thi sĩ quan sát người ngợm dọc con lộ cái sáng trưng đèn đuốc. Cu cậu phấn khởi :

- Kiểm một cái quán cóc tập vào giải lao anh em ơi !

Gnafron gào to:

- Khoan đã, ngó phía trước mặt kìa. Chật chật, đằng xa là vô số các toà nhà mười tầng trở lên mở tung cửa sổ.

- Ở há, ánh điện từ mọi cửa sổ hắt ra như tí ngôi sao ấy.

Tidou xoa cãm:

- Cả một thị trấn chọc trời mọc lên giữa đồng trống cứ như chuyện cổ tích.

Corget triết lý:

- Tao đã nói rằng làng quê của mày thay đổi nhanh lắm cơ mà. Mình mà về chậm vài năm nữa là người Hoả Tinh sẽ dọn đến thế chân.

Bistèque chẳng hơi đâu bận tâm. Là một người lo chuyện bếp núc, nó phán như đinh đóng cột :

- Bên trái có một quán giải khát, tụi mình dưỡng giò chỗ đó.

Trong quán nước, đám nhóc đua nhau nêu thắc mắc về "thị trấn chọc trời" với bà chủ đứng tuổi vui tính. Bà ta giải thích một cách xởi lởi :

- Ồ, tại các cháu ở tận Lyon nên không biết đó thôi. Cái thành phố lấp lánh từ xa kia là những ngôi nhà tập thể của kỹ sư và công nhân đặc biệt đấy.

Mady ngơ ngác:

- Sao lại "đặc biệt" hở bác ?

- Ờ, vì họ làm việc cho nhà máy nguyên tử Marcoulu cách đây chừng 4, 5 cây số. Đó là một nhà máy được bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, dân thường như bác chẳng dám nhìn vào.

Lũ trẻ nhìn nhau ngờ ngàng. Nếu vùng Reil- lanette có thay đổi từng ngày như lời khẳng định của Corget thì chuyện xuất hiện chình ình một nhà máy nguyên tử có lẽ là đổi thay lớn nhất.

Hề Xiếc mặt mày xanh lét:

- Kiểu này chắc chúng ta phải quành về Lyon thôi, hic, tụi mình sắp đụng độ với một kho bom hạt nhân...

- Im đi. . .

- Im sao đặng, Giác Đẩu. Ở đâu có nguyên tử là ở đó có chết chóc, tao nghe nói bom khinh khí giết người trong tích tắc bằng cách tiêu diệt hết trơn ôxy.

Đầu Bếp liếm môi:

- Mình tính sao đây, Thủ Lãnh ?

Tidou búng tay cái chách:

- Chúng ta không phải là những đứa con nít. Một nhà máy nguyên tử không phải chỉ sản xuất bom hoặc vũ khí mà còn mang sứ mạng hoà bình. Trên thế giới rất nhiều nơi áp dụng năng lượng vô tận của nguyên tử để phục vụ nhân loại.

Mady gật đầu:

- Chẳng hạn như nhà máy điện nguyên tử, trung tâm thủy điện nguyên tử, Tidou nói rất **đúng, tôi nghĩ rằng nếu cái nhà máy cách đây** vài cây số gây nguy hiểm cho con người thì nhà nước không bao giờ đổ ngân sách xây dựng một thị trấn chọc trời đâu.

Bao giờ ý kiến của Nữ Tiên Tri cũng là quyết định tối cao. Vì vậy đám trẻ bốt xôn xao rời quán nước đi tìm một nơi ngả lưng qua đêm gần khu rừng sồi.

Tidou đảo mắt đảo dác:

- Ngừng xe, tắt máy. **Chúng** ta cắm trại ở đây, rừng sẽ chở che cho tất cả sinh linh nheo nhóc.

Bistèque hưởng ứng:

- **Ô kê, tao bắt tay nhóm bếp trước, trời tối mịt đến nơi rồi. Sau khi dựng lều và tắt ổ qua loa, thất thám tử mặc sức rì rầm về nhà máy nguyên tử Marcoule. Con chó Kafi nghe riết cũng nhàm, quái cầu lững thững nhắc cẳng về đồng lá khô nằm xuống lim dim mắt.**

Mady cười nụ:

- Nó kêu bạn kìa Tidou !

- Được thôi, mình cũng đang cần nhắm mắt một chút.

Lần đầu tiên Tidou không rúc vô túi ngủ mà ngả dài trên thảm lá xào xạc gác giò lên lưng Kafi nghe tiếng gió rít. Bản nhạc giao hưởng của thiên nhiên tĩnh mịch và êm đềm tới mức chưa đầy mười lăm phút hẳn đã ngáy pho pho. Ngay lập tức hẳn chìm vào cơn ác mộng, thật kỳ lạ là cơn ác mộng hoàn toàn lặp lại những gì Guille đã từng kể hồi chiều lúc đoàn xe khởi hành. Phần kết thúc của giấc mơ còn kinh hoàng hơn, Tidou thấy mình chạy vắt giò lên cổ giữa khu rừng mênh mông, đằng sau là ngọn lửa phát ra từ một vụ nổ... nguyên tử rượt theo bển gót.

Hắn mở mắt trong tình trạng mờ hôi túa đầm ìa. Coi, thằng Đầu Bếp đang ngáy như sấm dưới gốc cây kế bên, nhưng Kafi thì biến mất tiêu.

Tidou sờ soạng trong bóng tối một hồi mới bắt đầu phát hoảng. Sợ các chiến hữu thức giấc, hẳn réo thì thào:

- Kafi ơi, Kafi...

Không một tiếng gừ nũng nịu hồi âm, trái tim hẳn muốn nhảy khỏi lồng ngực. Hẳn gào thảm thiết:

- Kafi ú ù...

HAI

Vết thương của Kafi

Tiếng gào của Tidou thê lương đến nỗi những kẻ ngủ say nhất cũng phải mở choàng mắt. Gnafron la oai oái:

- Bom nguyên tử nổ anh em ơi!

Hai thằng Corget và Tondu tung cửa lều phóng ra:

- Sao, sao?

Tidou mặt méo xẹo:

- Con Kafi đã mất tích.
- Trời đất !

- Nó gỡ giò tao xuống đi **biệt** hồi nào chẳng hay.

Gnafron bần thần:

- Chết mờ tổ, quái cầu thất lạc còn kinh khủng hơn cả bom nguyên tử nổ. Đi tìm mau.

Mađy ấp úng:

- Hay là... nó săn thỏ trong rừng ?

Tidou lắc đầu:

- Có săn thỏ con sói cũng trở về khi nghe chủ gọi. Đàng này...

Sự im lặng của hăn làm cả đám biết có chuyện. Khởi phải nói, mạnh dứa nào dứa nấy quần thảo khu rừng tri hô í **ơi** nhưng mười lăm phút lạnh lùng trôi qua mà bóng dáng Kafi vẫn bật tằm.

Corget liếc đồng hồ. Đã 3 giờ rưỡi sáng, nó nhúu mày:

- Chúng ta quành lại lều đi. Trong quá khứ con cầu đã mấy lần "đi bụi" như vậy rồi cũng qui hồi thân chủ. Tụi mình không thể bỏ xe cộ lẫn đồ đạc trong lều lang thang đến sáng trong rừng.

Tidou ngồi bệt xuống đám cỏ. Hơi ấm của Kafi làm hăn đau đớn.

- Tại sao nó có thể bỏ đi kỳ cục thế hả ?

Đám trẻ ngồi thành vòng tròn phủ mền lên vai, giọng Mady buồn thiu:

- Corget dù sao cũng có lý, đừng buồn nữa Tidou, mình tin con chó sẽ trở về mà.

- Tin sao bạn vẫn buồn buồn ?

Mady không trả lời, chỉ có tiếng Gnafron nghe lảng nhách:

- Rồi Kafi sẽ trình diện chúng ta một em thỏ béo tốt nơi mõm, quý vị chờ xem.

Bảy nhà thám hiểm ngồi thu lu cho tới lúc gà rừng eo óc gáy. Những tia sáng đầu tiên hắt lên phía sau rừng sồi khiến Tidou sốt ruột như có lửa đốt. Hẳn đứng dậy:

- Tất cả nghe đây, chúng ta đành **phải** chia phe sục sạo thôi. Guille thủ còi siêu thanh ở lại giữ lều. Tôi muốn mọi người không được bỏ qua một dấu vết nào, dù nhỏ nhất.

Không một ai phản đối Thủ Lãnh. Ngay lập tức, đám trẻ chia thành ba nhóm lên đường cấp kỳ. Tidou đi cặp với Mady, hăn và cô bé dẫn sâu vào một lùm cây rậm rạp. Gai nhọn chĩa tua tua hết bụi rậm này đến bụi rậm khác nhưng hai đứa không nản chí. Có điều chúng chỉ thu hoạch toàn xác lá cho đến khi cất bước ra một trảng trống bao la. Trời ạ, trước mặt chúng bên tay phải bất ngờ hiện lên những ống khói sừng sững, song song với ống khói là trùng điệp cột kim loại rục rở dưới nắng ấm mặt trời.

Mady sững sờ:

- Những chiếc cột của nhà máy nguyên tử...

- Thấy kệ nó. Mình lên gò cao, Mady. Ở đó may ra phát hiện tung tích Kafi.

- Bạn nghĩ con sói sẽ săn thỏ ở nơi **chết** chóc này ư ?

- Còn nước còn tát bạn hiền ạ.

Tidou leo lên gò cao hú vang một hồi trong tuyệt vọng. Mắt của hăn cay xè.

Mady trấn an bạn:

- Kafi không liều lĩnh mò tới tận đây đâu. Chúng ta đã đi qua tầm rêu của còi siêu thanh. Biết đâu giờ này Kafi đang quần quýt bên chân Nghệ Sĩ.

- Mình không tin có chuyện đó. Tuy nhiên chúng ta phải quanh về, để chắc ăn tôi đề nghị mình tạt sang hướng trái cho giáp đủ một vòng kiểm tra.

- Đồng ý.

Hai đứa đảo sang trái chừng mười phút bỗng khựng lại trước một con đường mòn lồi lõm ổ gà. Ai mà ngờ giữa rừng rậm lại có đường xe tải chạy, Tidou ngậy người ra.

- Kafi khoái chạy cong đuôi ở mấy con đường rừng lăm, có thể...

Đúng lúc đó Nữ Tiên Tri chỉ tay:

- Nhìn kìa Tidou, có vết máu trên mặt đất.

Hai đứa quỳ gối xuống quan sát dấu vết. Lạ Chúa, đúng là những vết máu nóng hồi đang chuyển dần sang màu tím bầm loang lổ kể các vết bánh xe. Chẳng lẽ Kafi bị xe tải pha đèn chói mắt và cán chết uất ức như thế ?

Tidou ráng giữ bình tĩnh:

- Vết máu cách con đường đến 3 mét còn tươi rói, trong khi dấu bánh xe thì cũ mềm. Ban nghĩ sao ?

- Chưa chắc Kafi đã bị xe cán, Tidou ạ. Mình chỉ ngạc nhiên tại sao có xe tải chạy đêm trong rừng.

Hai đứa chưa biết phải xử Irí thế nào thì tiếng còi ám hiệu từ cánh rừng phía trước vang lên. Tiếng còi của Guille chứ sao, bất chấp gai nhọn cào xước, chúng bươn bả phóng như tên bắn. Mady hỗn hển:

- Có lẽ con chó đã trở về, lạ trời!

Căn lều cắm trại của đám nhóc lồ lộ trước mũi Tidou.

Kafi đã trở về trong tư thế... thương binh giữa một vòng vây xúm xít. Mắt Tidou nhoè lệ:

- Kafi!

- Ủ Ủ...

Con sói kêu lên nghèn nghẹn. Vai phải nó bê bết máu, máu khô đặc làm phần lông xoắn lại. Coi, con thần khuyến bình thường coi trời bằng nấp vung vẩy mà bây giờ rên ư ử thật xót xa.

Corget nghiêng răng:

- Tao đã ngó sơ vết thương rồi, một cái rãnh chỉ vài ly mà máu ra nhiều quá.

Tidou cố gắng cử động khớp chân con chó. Thực vô ích, chân phải quái cấu mềm nhũn như bị đứt lia khỏi thân hình. Hấn mím môi.

- Ai đã tìm thấy Kafi ?

Gnafron giơ tay:

- Tao. Trên đường quanh lại lều tao gặp con cấu lết bằng ba chân cà nhắc. Tao có cảm tưởng nó vừa chiến đấu với một con báo giành em thỏ khỏi họng nó.

- Đừng kết luận bừa bãi, đừng độ với loài beo thì nó chầu trời rồi. Mọi người nhìn đây, lỗ vết thương trên vai Kafi chỉ lớn bằng một đầu mẫu thuốc iá.

«

- Ặng, Ặng...

Kafi lại rên lên khiến lòng dạ đứa nào cũng đau như muối xát. Tidou quyết định dứt khoát:

- Chúng ta không còn thì giờ quay lại con đường mòn để tìm nguyên nhân các vết máu. Trước mắt tụi mình phải lên đường tìm một bác sĩ thú y chữa vết thương cho Kafi. Reillanette chỉ còn cách đây 20 cây số.

- Hừm, phải chi con cấu biết nói thì chúng ta có ngay một đặc vụ nào nùng...

Bảy thám tử đến thị trấn Reillanette trước buổi trưa. Kafi tuy bị ế ở trong rờ mọc nhưng mau chóng nhận ra người xưa cảnh cũ bằng những cú khịt khịt mõm liên tục.

Sát căn nhà đầu tiên trên đường vào làng quê là một con suối trong vắt róc rách. Đám con trai căng màn cho Mady tắm còn chúng tha hồ lao xuống nước tây trần. Sau ba ngày lặn lội trường chinh, đứa nào cũng muốn thân thể tinh khiết trước khi bước chân về cố xứ của Tidou.

Tắm rửa xong, những con ngựa sắt lại sai vó. Dĩ nhiên thổ địa Tidou dẫn đầu, hần há hốc mồm sừng sốt trước các điền trang mọc lên như nấm với diện tích hẹp hơn hồi xưa.

- Thăng Corget nói đúng, nhiều thứ đã thay đổi.

Nhưng ngôi nhà năm nào của gia đình hần vẫn bất di bất dịch. Đám trẻ thả bộ chậm chậm đến khu vườn nhỏ có vườn nho chín mọng bao quanh ngôi nhà. Tidou dừng lại nghẹn ngào:

- Chao ơi, cái băng ghế đá...

Hơi thở Mady nóng rực sau gáy hần:

- Ừ nhỉ, cái băng đá mà mình và mẹ mình thường ngồi tắm nắng lúc dưỡng bệnh tại đây.

- Đó cũng là nơi thằng cu Geo ngồi bắt rận chó cho Kafi...

- Ắng, ắng...

Kafi loay hoay mãi mà không ra khỏi thùng để nhảy xuống xe. Chỗ phần vai bị thương làm nó khổ sở, Tidou hiểu ý ẵm con cầu xuống. Hần lí nhí:

- Cả con chó cũng không quên băng ghế.

Gnafron thần thờ:

- Tao nghĩ rằng nó khoái chùm nho ngọt lịm hơn.

Tondu trừng mắt:

- Thôi đi, giang sơn của Tidou bây giờ đã thuộc về chủ khác thuê mướn. Mà có thèm ráng nhin, đừng đổ thừa cho con chó.

Kafi chẳng nói chẳng rằng co giò nhảy đến công rào. Do quái cầu quá cố sức nên vết thương đau nhói, nó rên khẽ một tiếng và quy xuống từ từ.

Tidou bay tới nhanh như cắt.

- Kafi đã bị thương quá nặng. Có lẽ chúng ta khoan ghé lò bánh mì của Prédéric Frigoulet mà nên kiếm liền một bác sĩ thú y.

Mady trầm ngâm:

- Theo mình biết thì vùng Reillanette này làm gì có thầy thuốc chữa bệnh súc vật.

Cả đám đang bối rối thì Kafi nhồm dậy. Nó sủa một tràng vang dội như chứng tỏ mình chưa mất ngôi vô địch loài... cày. Chứ gì nữa, mặc kệ cái chân đau, nó xù lông ngoe nguẩy đuôi và tự múa tít trên ba cẳng còn lại để các cố cậu chủ nhân đỡ áy náy.

Mady thốn thức:

- **Tội nghiệp con sói, nó không muốn tụi mình buồn bã vì nó.**
- **Tôi hiểu, có điều nó chỉ chịu đựng được một thời gian ngắn nữa thôi.**

Bistèque giận dữ :

- Chỉ có một lỗ thủng bằng điều thuốc mà hậu quả thê thảm, không biết nó tử chiến với loài thú nào man rợ đến thế.

Đầu Bếp ngưng cơn thịnh nộ bởi một cái bóng từ xa lao tới như tên bắn.
Mát Tidou sáng rực:

- Trời đất, Prédéric!

Frédéric, thằng bạn nhà quê từ hồi còn cời truồng tắm mưa với Tidou xuất hiện khá bất ngờ. Đối với bảy thám tử thì cu cậu là người quen cũ, tối thiểu đám trẻ cũng tiếp xúc và trò chuyện thân mật với nó nhiều lần thuở... anh ruột Frédéric tham dự vòng đua nước Pháp chứ đâu.

Corget cười hớn hở:

- Tao đã làm xong sứ mạng mà mày giao, Frédéric ạ. Phái đoàn Lyon đã đến quê mày an toàn.

Frédéric bắt tay từng đứa thật chặt:

- Tôi bận giao bánh mì cho các nơi đặt hàng, tình cờ dân làng báo tin các bạn đến, tôi mừng quá...

- Gấu, gấu...

- Ô, suýt nữa tao quên mất mày rồi Kafi. Mày nhớ tao không, cái thằng đã nuôi mày bằng bánh mì kẹp thịt lúc cậu chủ Tidou gửi gắm ấy...

- Ặng!

- Ôi, mày lớn đến độ tao bế không nổi. Ủa máu...

Tidou rầu rĩ giải thích về sự cố dọc đường của Kafi. Frédéric mơn man vết máu khô,

- May mà con sói vẫn khoẻ mạnh. Thế này nhé...

- Nói đi...

- Về chỗ ngủ, tao đã chuẩn bị một địa điểm thật tuyệt vời hợp với máu lãng tử của mày Tidou ạ. Tao biết mày và các bạn đều là các trinh thám gia lừng danh không ưa bị gò bó nên tao chọn liền cái... Cối Xay Gió.

Tidou chụp vai thằng bạn chí cốt lắc mạnh.

- Có phải cái cối xay gió xưa như trái đất tên là Cối Xay Vàng chẳng?

- Còn hỏi. Cái cối trên ngọn đồi cách làng mình một cây số không còn cửa đó. Mà nhớ chưa, hồi đó hai đứa mình đang chơi trò cút bắt trên đồi thì từ trong Cối Xay Vàng đi ra một con thú lừng lững.

- Ha ha ha...

Hề Xiếc trở mặt:

- **O**, sao mà cả gan cười trước một con thú nguy hiểm hả Thủ Lãnh?

- Hà hà, bởi nó là một con chó nhà hiền khô Gnafron ạ.

- Hừm !

Frédéric tùm tùm:

- Dân địa phương gọi là Cối Xay Vàng vì cánh của nó có màu vàng nghệ. Hồi nhỏ nó cái gì cũng mơ màng nhưng bây giờ thì hết rồi. Nhân tiện báo cho các bạn biết luôn, cái cối xay gió trước kia thuộc về ông nội tôi chẳng sợ ai quấy rầy bất tử. Tôi đã trải sẵn cỏ trong đó và có sẵn chỗ nấu nướng. Mời quý vị theo tôi.

Kafi bị an trí ở lại thùng xe còn cả lũ kéo rốc lại ngọn đồi có cái Cối Xay Vàng. Frédéric đẩy cánh cửa mới đóng có... một bản lề cười toe toét.

- Các bạn là những ông hoàng bà chúa ở đây. Muốn tắm rửa thì xuống con suối cách đây 200 mét.

Mady chộp hàng mi dài sọc:

- Quả là một chốn thần tiên chỉ có trong **chuyện cổ tích**. **Mình cảm ơn** Frédéric.

Guille gật gù:

- **Mady sẽ là công chúa Bạch Tuyết còn 7 thằng con trai làm 7 chú lùn.**

Tondu tung bêrê lên trời:

- **Hết xây con cào cào. Được nghỉ ngơi trên cỏ khô bá cháy hơn tí lần giường nệm mút.**

Trong lúc các chiến hữu xuýt xoa không ngớt **trước chỗ cư trú mới thì Gnafron âm thầm mò lên chiếc cầu thang không tay vịn. Nó ló đầu qua cửa sổ tò vò hét lên:**

- Hê, quý vị, lên đây nó nè, cái lùm xanh **sau bụi cây là quái gì thế nhỉ ?**

Mấy tụi nhóc đổ xô lên cầu thang, nghe lời bình của Frédéric.

- Tưởng bạn gặp một con quái thú lừng lừng nào đó chứ, té ra là một túp lều dù tiếp màu với lá cây. **Đây là lần đầu tiên loại lều dù nhà binh cùng với dân du lịch cắm trại ở Reillenette.**

Hề Xiếc trợn mắt:

- Lính mà đi cắm trại à ?

- Đâu có, họ gồm hai người lớn và một thằng choai choai cỡ tuổi tụi mình. Chắc chắn là họ chẳng ham câu cá ở con suối cạn, đám khách lạ này có vẻ bí mật ghê lắm.

Chuyến tham quan chốn ở chấm dứt. Cả đám đi xuống căn phòng tròn của Cối Xay để tìm hiểu ... nơi ăn. Thằng Đầu Bếp nhanh chóng kê đá làm một cái bếp dã chiến phía trước cối xay. Củi khô cháy rực như diêm quẹt, khi nồi mì ống của Ý được bắt lên bếp, Corget nuốt nước bọt:

- Tụi mình quay lại nhà cũ của Tidou đi. Con Kafi giờ này chắc đói rã ruột.

Khi người và vật tất cả đều tề tựu chung quanh cối xay, Frédéric mới phát biểu:

- Con chó bị thương ở chỗ nào?

Tidou cất giọng buồn buồn:

Tao và Mady gặp vết máu đọng trên đường mòn trong rừng, con đường lồi lõm với dấu bánh xe ủi.

- Có phải con đường rừng gần khu vực nguyên tử Marcoule không ?

- Sao mà biết ?

Frédéric trầm ngâm:

- Cách đây không lâu gần bờ sông thị trấn, trong lúc dạo mát tao ngẫu nhiên làm quen với một kỹ sư của trung tâm nguyên tử đến Reillanette cắm trại cùng với vợ và con gái. Trong câu chuyện, ông ta có nói về hệ thống sản xuất của nhà máy, về một thứ pin gì đó có tên là "plutonium", ông ta còn đá sang con đường mòn bí ẩn trong rừng...

Mady chồm tới:

- Ông ấy còn tiết lộ gì nữa không?
- Không. Phần sau là tự tôi tò mò muốn biết sự thực. Sau mấy lần thăm dò và quan sát những người lính gác trung tâm nguyên tử, tôi hiểu rằng họ canh phòng rất cẩn mật và liên lạc với nhau bằng mật khẩu. Bên ngoài nhà máy "pin plutonium" chằng chịt dây thép gai chích điện cao thế và bên trong là chó nghiệp vụ cùng đội bảo vệ được vũ trang đến tận răng. Tôi bảo đảm một con ruồi cũng khó lòng lọt lưới.

Guille cười khẩy:

- Chán nhỉ, giữa cảnh đồng quê thơ mộng thế này mà mọc lên một nhà máy pin nguyên tử ngửa mặt, riết rồi nền văn minh cơ khí làm người ta quên mất nhạc và thơ.

Frédéric không nói một lời nào. Nó tư lự vài giây rồi đứng dậy:

- Cám ơn các bạn đã đãi ngược mình một bữa mì Ý thịnh soạn. Tôi phải về trình diện ông bà già đây, kể từ sáng mai các bạn mỗi người đều có suất bánh mì thập cẩm. Chào quái cầu Kafi nhé.

Tidou bịn rịn tiễn thẳng bạn thật thà rời khỏi Cối Xay Vàng. Thằng nhãi thật chu đáo, chiếc thảm bằng cỏ khô mà nó lót ổ được rắc vài cọng hoa oải hương thơm dịu dịu khiến đám trẻ sau cuộc trường chinh mệt mỏi ngủ say sưa.

Tidou nằm cạnh Corget. Hắn là kẻ duy nhất không thể ngủ được bởi hai lý do: Thứ nhất, vết thương kỳ lạ của Kafi ám ảnh hắn liên tục. Thứ hai, tại sao một túp lều dù của dân cắm trại lại ngang nhiên xuất hiện sát trung tâm nguyên tử, phải chăng họ còn âm mưu nào khác nữa ngoài chuyện giả vờ đóng vai lữ khách balô?

Hắn trần trọc không biết bao nhiêu lâu cho đến khi bên ngoài cối xay vang lên tiếng động cơ ô tô rền rĩ. Qua ô cửa tò vò trên gác, Tidou há hốc mồm thấy chiếc xe tải gầm rú không ngừng trên con đường đầy ổ gà.

Hắn lăm băm:

- Phải chăng chính mày là thủ phạm cán Kafi, nhưng vô lý, nếu xe cán Kafi phải bị bẹp dí chớ đâu lành lặn...

Trời tối om chỉ thấy ánh đèn pha nhấp nháy, hình như chiếc xế hộp nôn nóng đổ vào làng. Bất giác Tidou nhớ lại căn lều có hai người đàn ông và một chú nhóc mà Frédéric vừa kể. Hăn thở mạnh:

- Không lẽ đám cắm trại thấy bị động ồ bởi một lũ nhi đồng ở cối xay gió nên lật đật lên xe bỏ chạy ư ?

- Hăn tuột xuống cầu thang. Trời ạ, ai mà ngờ chuyển về quê lại quá nhiều bất trắc.

BA

Vén màn bí mật

Tờ mờ sáng hôm sau, Tidou dậy sớm hơn tất cả các bạn để leo lên cửa tò vò. Hắn trở mắt kính ngạc bởi túp lều dù vẫn còn phơi gan cùng tuế nguyệt. Qua cửa lều mở hé, hắn chơi vơi thấy một cái đuôi xe tải chình ình.

Tidou gần như phát khùng:

- Mình có nằm mơ hay không đây, rõ ràng đêm qua những kẻ cắm trại đã lên xe nhổ neo .

Hán thần thờ trong năm giày. Giây thứ sáu, một tia sáng len lõi vào óc hắn:

- Ồ, cũng có thể đó là xe của những lữ khách khác mới đến. Mà thầy kệ họ, sáng nay mọi chuyện đều dành cho Kafi. Con sói cần được chữa lành vết thương trước khi làm bất cứ việc gì khác.

Tidou giữ bí mật về "cuộc di chuyển đêm của chiếc xe tải kỳ quái" trong bụng. Như đã hứa, Frédéric lên cối xay lo khâu phần ăn sáng cho thất thám tử xong là vọt mất vì nghĩa vụ bỏ mỗi bánh mì cao cả. Bistèque chặt lưỡi:

- Tội nghiệp, giá mà Frédéric ở Lyon thì chức Đầu Bếp mình xin miễn cạnh tranh. Nó phục vụ chu đáo còn hơn tao xa lắc.

Gnafron nhóp nhép:

- Ăn cho lạ, cha nội. Còn phải vào làng tìm lương y chữa bệnh cho Kafi kia kìa.

Tidou lạnh lùng:

- Không cần thiết phải vào làng đâu. Khu này không có bác sĩ thú y, hồi nãy tao có hỏi Frédéric thì nó cho biết, cách Reillanette cỡ 8 cây **số có** một ông lang vườn nắn xương cực xịn.

- Hà, 8 cây số lận à ?

- Nhà ông lang phù thủy đó ở làng **Saint Ignace**.

Sau một đêm căn răng chịu trận, cẳng chân bị thương của Kafi trở nên trầm trọng hơn bao giờ hết. Nó cứ lũng la lũng lảng như bị gãy lìa. Kafi nằm buồn hiu trong rờ moọc xe ga ngó lên bầu trời như hổ bị nhốt chuồng thảm thiết.

Bảy chiếc xế nổ phóng vù vù tới Saint Ignace. Y chang như Frédéric đã mô tả, ông lang vườn khu vực này cực kỳ nổi tiếng, đám trẻ hỏi thăm bất cứ ai đi đường cũng được chỉ dẫn tận tình ngay.

Một bà lão móm mém cười thật tươi.

- Ông lão Cesaire đó hả, nhà lão tận cuối làng ấy. Lão là chủ một sở thú nho nhỏ ngộ nghĩnh lắm các cháu ạ.

Tại căn nhà mất hết kính cửa sổ, đám trẻ ngơ ngác trước một lũ mèo ngủ ngon lành, hai con chó giành giựt tô súp, một con thỏ chạy lảng xảng và một chú điều hâu gác cửa nhìn khách lạ chòng chọc. Mady bình luận:

- Cesaire là một ông lang tốt, đó là điều chắc chắn. Hẳn các bạn đã thấy những con thú quyến luyến phòng khám của ông lão đến thế nào...

Ba tiếng ho hụ hụ vang từ phòng trong và sau đó một dị nhân 80 tuổi dáng tiên phong đạo cốt bước ra. Ông già trang bị cặp kính đen thày bói khiến đám trẻ phát hoảng cứ tưởng mình gõ cửa nhầm một ngôi miếu cổ,

Ông lão quát sang sáng:

- Con thú bị bệnh đâu ?

Bảy thám tử thất kinh hồn vía bởi Cesaire đi guốc vào bụng chúng. Chẳng lẽ ông lang già có cái nhìn thấu thị xuyên tim đen của chúng hay sao vậy cà?

Tidou ấp úng:

- Con chó của tụi cháu nằm trong thùng xe, thưa ông.

- Bế nó vào đây cho tôi. Chỉ cần nghe tiếng rên, tôi cũng đoán là nó bị tâm bệnh trầm trọng.

Dị nhân Cesaire nắn nắn cục u bé tí gần vết thương Kafi. Gnafron hỏi dồn:

- Tâm bệnh là sao hả ông?

- **Ừm, khó giải thích lắm. Con sói này đau từ trong thịt đau ra. Hai chú mày đặt nó lên bàn mổ cho tao làm phẫu thuật.**

- **Lạ Chúa, ông định xơi tái nó ư ?**

- O, con cậu không phản đối sao tụi bay lại xía miệng tía lia chứ. Hãy coi phù thủy ở ẩn ếm xì bùa đây.

Ông già vui tính múa may trên lỗ hồng động máu của Kafi một hồi rồi hất hàm:

- Cái lỗ khốn kiếp này không phải do gai nhọn hoặc xơ gỗ đâm trúng.

Tidou xớn xác:

- Biết đâu nó bị rắn cắn?

- Chú mày ngu như bò. Nào, ba thằng bây giữ chặt ba chân nó còn mày thì trò chuyện cho nó khỏi quạ. Tao bắt đầu phẫu thuật huyền diệu đây.

Đôi mắt của ông lão sau cặp kính thầy bói long lên sòng sọc. Trong nháy mắt Cesaire lia lưỡii dao cạo bén ngọt khiến đứa nào cũng dựng tóc gáy. Chúng đau khổ trấn áp Kafi mà nước mắt muốn trào ra. Sau tiếng rên của Kafi, ông thầy lang vườn múa tít lưỡii dao đâm máu nhảy từng từng như con nít.

Ông lão gặm rú:

- Hê hê, ta đã biết bí mật vết thương của nhà người rồi, ác cậu ạ.

Mady che mặt thì thào:

- Man rợ quá...

- Hừm, cô bé liên nữ kia dám vu khống ta là kẻ man rợ à, nhìn tay của lão đây. Thấy chưa, một viên đạn lọt thỏm trong thịt làm cục u sưng tấy.

Đám trẻ giụi mắt lia lịa.

- Ờ há, **đúng** là một viên đạn đồng.

- Chứ sao, đừng tưởng ta là lang băm cà chớn như mấy tên bác sĩ thú y thành phố, ta chẩn bệnh bằng liếng rốn và chữa bệnh bằng lưỡii dao cạo gia truyền, hiểu chưa ?

Mady bối rối:

- Cháu xin lỗi ông...

- Ồ, lão không bắt lỗi "tiên nữ" đâu, hì hì. Con sói đẹp đẽ của các cháu đã bị một đầu đạn ghim vô xương, chèn lên một sợi dây thần kinh khiến cái cẳng mất tác dụng co giãn. Ái chà, ta muốn biết kẻ gian ác nào định giết con sói?

Tidou biến sắc:

- Dạ, **tụi** cháu cũng không biết. Chỉ hiểu rằng đêm hôm khuya khoắt, tự nhiên Kafi xộc vồ cánh rừng và thế là ...

Cesaire gật gù:

- Thế là có một kẻ ám muội định giết nó để bịt miệng. Ta dám chắc đó là kẻ xấu, cũng may là gã bắn từ xa nên viên đạn không thấu qua xương. .

Lý sự của ông già dị nhân sắc bén như một đường gươm. Tondou Giác Đấu gỡ bêê nghiêng mình bái phục.

- Ồng mà gia nhập nhóm phiêu lưu mạo hiểm của tụi cháu, cháu thề sẽ bầu ông làm sư phụ.

Cesaire xua tay:

- Đẹp, đời tao kể như bỏ, tao chỉ khoái vui thú điền viên với lũ súc vật thất lạc trong rừng.

- Hồi nãy có một bà cụ đẹp lão gọi đùa ông là "ông chủ sở thú".

- Hề hề, cụ già ấy mê lão lắm đấy. Thôi, các cháu về nghe, ở đây chữa bệnh khỏi trả tiền, miễn là các cháu biết yêu thương súc vật.

- Còn vết thương Kafi thì sao hả ông?

- Ta đã rịt thuốc gia truyền cho nó, con sói lực lưỡng ấy sẽ tự động lành bệnh. Chào.

Đám trẻ rơm rớm lệ chia tay ông lão. Chùm rách Phật vàng đúng thiệt, chúng đâu dè giữa nơi khỉ ho cò gáy này được dịp hội ngộ với dị sĩ kỳ nhân.

Tại căn cứ... Cối Xay Vàng, thất thám tử long lanh mắt nhìn nhau. Kafi nằm chèo queo kể bên lim dim mắt, nhẹ người vì viên đạn đã không còn hành hạ nó. Nó liếm tay từng đũa âu yếm như để tạ ơn cứu tử.

Khám phá của vị thầy lang quả là một trái bom nổ tung cuộc họp. Gnafron gầm gừ.

- Con thần cầu uy dũng của chúng ta xem chút nữa bị "đai" bởi một thằng thợ săn hèn hạ.

Corget nhún vai:

- Hãy bình tĩnh Hề Xiếc, dân săn trộm chỉ xài súng trường, còn Kafi lãnh đủ một đầu đạn súng ngắn.

Bistèque gục gặc:

- Cụ thể là đầu đạn súng lục. Điều đó chứng tỏ nó bị hạ do một du khách xấu tính.

Tidou lưỡng lự:

- Các bạn nên biết rằng Kafi không tự tấn công ai nếu chưa có lệnh của chúng ta. Ông cụ Cesaire kết luận rằng viên đạn được bắn từ xa và chạm vào Kafi trong tư thế quay lưng. Nghĩa

là con chó không thấy kẻ địch và bị bắn lén.

Tondu hồi hộp :

- Tại sao chúng ta không liên hệ đến những vết bánh xe trên đường mòn, viên đạn có thể xuất phát từ cabin xe nếu người lái có tâm địa không tốt. **Y có thể dừng xe ngắm bắn Kafi trong khi con chó lo sục sạo thỏ chẳng hạn, y hành động như vậy vừa để tự vệ vừa che giấu được sự tọc mạch về chuyến xe ám muội trong đêm**

Guille đẩy ý nghĩ xa hơn:

- Tôi đang điên đầu về con đường mòn đây, một con đường chìm lìm dưới rừng cây lại gần trung tâm nguyên tử đáng lẽ không xe nào được phép lai vãng mà xe tải đêm đêm vẫn xâm nhập. Điều đó nói lên cái gì chứ ?

Mady sôi nổi. Bao giờ cô cũng là người "đánh cú chót" :

- Điều đó mở ra một đặc vụ hấp dẫn cho chúng ta chứ sao. Như Nghệ sĩ nói, viên đạn được bắn từ trong rừng rất gần nhà máy nguyên tử Marcoule. Ở, mà trong nhà máy nguyên tử này có gì nhỉ ? Ngoài mấy lớp bảo vệ còn có bầy chó nghiệp vụ hung dữ, đúng chưa. Rõ ràng sự xuất hiện đột ngột của Kafi ở trong rừng khiến kẻ nào đó tưởng

quái cấu là "chó nghiệp vụ" nên bắn hạ để ngừa hậu hoạ. Người bắn là kẻ xấu thì tất nhiên rồi, nhưng gã bắn hòng che chắn một tội danh kinh khủng hơn nhiều. Gã chắc chắn là một tên gián điệp có âm mưu phá hoại nhà máy.

Đám con trai choáng váng. Sau vài giây thảng thốt, một loạt năm đấm giơ lên. Giọng Guille oang oang.

- Chúng ta sẽ vạch mặt bọn tội phạm dám bứt mây động rừng.

Tondu cười ngất:

- Mày ví von nghe thi sĩ quá, phải gọi là "bứt giò Kafi động căng chúng ta", đúng chưa ?

- Hừm, bày đặt sửa tặc ngữ nữa.

Ngay hôm đó lũ trẻ lên kế hoạch hành động. Năm dài trên thảm cỏ xanh biếc, Tidou rù rì:

- Hiện giờ tên tội phạm đã tàng hình trong khi chúng ta chưa hề biết mặt gã, tôi đề nghị mọi người bắt đầu từ dấu vết xe...

Gnafron nhảy dựng :

- Sếp lại rơi vào mê hồn trận thôi, vết bánh xe trong rừng chẳng chịt làm sao truy ra xe nào do tên tội phạm lái.

- Mày biết một mà không biết hai, Hề Xiếc à. Mày quên sự có mặt chình ình của một cái xế hộp trong túp lều dù dưới chân Cối Xay Vàng ư ?

- Hà ? Đại ca định nghi ngờ bọn người cắm trại là hung thủ bắn Kafi sao?

- Nghi, không phải là căn cứ để kết tội. Ý tao muốn so sánh dấu bánh xe của họ với dấu xe phát hiện trong rừng. Nếu hai dấu bánh trùng hợp thì tội mình bắt tay làm việc.

Corget gạt phắt:

- Hai đứa bày bàn chuyện ruồi bu quá. Một du khách ngủ trong lều cách trung tâm nguyên tử hơn 20 cây số thì làm sao thích khách được Kafi tận Marcoule. Hãy nghĩ lại đi.

Mady cũng bổ sung :

- Vả lại cùng đi với hai du khách người lớn là một cậu nhóc xem xem tuổi chúng ta. Bọn gián điệp chẳng bao giờ sử dụng một nhi đồng ăn theo để bị dòm ngó.

Tidou đuối lý :

- Nhưng sự hiện diện của họ ở đây không phải là không có vấn đề. Frédéric đã nói rằng tướng tá và giọng nói họ na ná như người ngoại quốc. Nội điều đó không đáng nghi vấn sao?

- Vậy Thủ Lãnh tính làm gì?

Chúng ta sẽ theo dõi lộ trình đến và đi của bọn người "ngoại quốc" cắm trại khi họ lên xe tải, ô kê ?

Đám trẻ mết đến nỗi chẳng ai thèm phản đối.

Buổi tối đám trẻ bắt đầu chia thời khoá biểu thay phiên nhau theo dõi người ngợm trong túp lều dù qua ô cửa tò vò của cối xay. Bất cứ lúc nào chiếc xe tải trong lều rục rịch di chuyển, đứa theo dõi sẽ báo động cho tập thể bàng tràng huyết sáo.

Guille là thằng "gác" ca mười giờ rưỡi tối. Giữa lúc cả lũ đang mơ màng trong các túp ngủ thì cu cậu huyết sáo vang dội. Nhanh như cắt, sáu cái bóng lăn đùng khỏi tấm đắp đã chiến tìm ngay chỗ núp.

Giọng Guille vo ve :

- Ở trên cao thấy rõ lắm, ánh đèn pha loang loáng sau các ụ đất.

Tidou tỉnh ngủ tức khắc:

- Thấy rồi, mày làm ơn im lặng giùm tao.

Trong bóng đêm dày đặc, liếng động cơ xe tải nghe như tiếng cộp gầm.

Gnafron lẹ như sóc luồn lên thang gác cối xay hỗ trợ Guille. Nó kêu lớn :

- Con mời phóng mất tiêu rồi, hai cái chấm vàng khè tiến qua làng Reillanette về hướng Ro- quemaure.

Mưa bất ngờ rơi lộp độp khiến đám trẻ phải thắp đèn dầu leo lét. Điệu bộ đứa nào đứa nấy giống y chang đám gà con nháo nhác. Corget thở phì phì:

- Ai mà ngờ giả thuyết tiểu lâm của Tidou lại biến thành sự thực nào nê. Bọn cầm trại quả thật đáng đề phòng, đêm nào chứng cũng vọt xe như thế để làm gì chớ?

Tidou nhếch mép:

- Thì chúng mò đến nhà máy nguyên tử Marcoule thôi, tao rành khu này, muốn đến nhà máy phải băng qua Roquemaure.

- **Hả ?**

- **Mở bản đồ ra đi, Gnafron. Chúng ta cần kiểm tra lại đường xá khu vực quanh nhà máy.**

Trên bản đồ, Tidou lại càng củng cố ý nghĩ của mình hơn lúc nào hết. Hắn chỉ hơi nhăn mặt khi thấy vượt qua Roquemaure, người ta không chỉ đến trung tâm nguyên tử mà còn có thể đến Nimes hoặc Avignou. Hắn bực bội:

- **Còn ai có nhận xét gì chẳng?**

Giác Đấu ậm ừ:

- **Tao là người ở gần chiếc xe tải nhất. Hình như trong cabin không có thang nhóc...**

- **Chắc chứ, nếu không có thang nhóc thì chiếc xe tất nhiên sẽ quay về. Điều đó chứng tỏ bọn người cầm trại chưa vội cuốn lều đâu.**

Đám trẻ sau cơn nháo nhác lại liếp tục nằm... trên cỏ khô chờ một cái gì sắp xảy ra mà bản thân chúng không hề biết. Kafi giụi đầu vào

ngực Tidou, hai thầy trò lim dim mắt thả hồn vào giấc ngủ bao giờ không hay.

Bốn giờ sáng, Guille leo lên cửa tò vò la làng:

- **Dậy mau quý vị, "con mồi" đã quay về tổ ấm, nó vừa quẹo lên đình đôi.**

Chính thị là chiếc xe từng ám ảnh lũ nhóc hồi đêm. Trời ạ, nó tinh bơ chồm như con ngựa bất kham qua các ổ gà và trực chỉ túp lều nhà binh màu xanh nguy trang màu cây cỏ.

Các thám tử đổ xô lên gác xép. Trong ca bin, chúng thấy rất rõ hai người đàn ông, một ngậm tẩu, một phì phèo thuốc điếu. Xe tải dừng là cửa lều mở toang. Từ bên trong một thẳng ranh con chạy ra mừng rối rít, cuối cùng thẳng nhóc lẫn hai gã người lớn đều biến mất vô túp lều.

Tondu nhảy phịch xuống sàn:

- Mẹ kiếp, họ có vẻ hơn hở quá còn tụi mình buồn hiu.

Corget khịt khịt mũi:

- Chúng ta tốn quá nhiều thì giờ cho cuộc dạo chơi của mấy vị khách ngoại quốc.

Gnafron đặng hăng:

- Sao mà biết họ đánh xe dạo chơi?

- Ông nội tao cũng thường hay đi dạo bằng **xe tải mỗi đêm trên đại lộ Chử Thập Hung** hồi tao còn nhỏ.

- Xin lỗi, không có chuyện dạo khơi khơi trong rừng đâu nghe. Trên đời này chưa có ai tham quan khung cảnh thiên nhiên suốt 5 tiếng đồng hồ trong bóng tối lờn vờn.

Tidou búng tay cái chách:

- Hề Xiếc nói đúng, chiếc xe tải đã đến một điểm hẹn bí mật như hôm qua vậy. Tao dám cá tối mai nó sẽ lặp lại lộ trình cho xem.

Bốn

Khám phá kinh hoàng

Sáng vừa bảnh mắt, đám trẻ đã lục tục xuống làng tìm Frédéric Frigoulet.
Nữ Tiên Tri ríu rít:

- Frédéric có thể biết nhiều hơn chúng ta tưởng, không có lý nào hai du khách người lớn nữ lôi một đứa trẻ đến nơi buồn bã nhất vùng Reillantte để cắm trại thuần túy. Ít ra một đứa trẻ phải cần giải trí chứ ?

Lò bánh mì duy nhất trong làng hiện ra.

Frédéric nhún vai khi nghe thắc mắc của băng hữu:

- Hai người khách không thấy lại đây mua bánh mì, sáng sớm nào cũng là thằng nhỏ, nó mở hàng rất đắt khách.

Tidou gãi cằm:

- Nó có nói gì với mày không ?

- Có một lần nó nói với tao rằng sống ở nơi đèo heo hút gió này chán lắm.

- Nó nói tiếng Mỹ à ?

- Bậy bạ. Tiếng miền Bắc hẳn hoi, tại nó tóc vàng và cất giọng tro trẹ nên tụi bây tưởng là người ngoại quốc hả?

Gnafron ngượng nghịu:

- Cái chính là tao chưa có dịp tiếp xúc với nó nên ngộ nhận thôi, qua cánh cửa gác xép tao thường thấy nó đọc sách loáng thoáng trong căn lều.

Tidou cau mày:

- Mày biết gia đình thằng tóc vàng miền Bắc đó cắm trại ở Reillanette từ bao giờ không Frédéric ?

- Nếu tính từ lúc họ cử thằng nhóc mua bánh mì thì gần chục ngày. Sao, mày nghi ngờ họ chuyện gì thế?

- Ồ, không. Tại... giữa miệng hỏi chơi mà người anh em.

Mady không tỏ thái độ gì trong lúc các bạn đối thoại với Frédéric. Cô bé lẳng lặng rời đám đông bỏ ra một cái băng ghế trống ngồi chống cằm mơ

mộng khiến ai nấy đều ngạc nhiên.

Khi Frédéric đi giao bánh mì cho khách, Tidou mới mò lại băng ghế.

- Bộ tính làm thơ gheo thẳng Nghệ Sĩ hả Mady?
- Ủ, mình đang làm thơ về chiếc xe tội phạm đây.
- Cái gì ?

- Nghe nè Tidou, tục ngữ nói rằng" đi hỏi già về nhà hỏi trẻ", vì vậy muốn biết bí mật của bọn người cầm trại, chúng ta buộc phải tiếp xúc với thằng con trai tóc vàng.

- Đồng ý, nhưng chính Frédéric cũng không khai thác được nó.
- Frédéric không phải là một thám tử, hiểu chưa.

Sáng kiến của Mady làm cả đám mở bừng mắt. Tidou lẩm bẩm:

- **Túp lều dù không xa dòng suối cạn, chiều nay tôi sẽ tìm cách bắt chuyện với thằng nhãi.**

Thủ lĩnh lực thám tử đã nói là hành động, ngay khi chiều xuống hăn tà tà xách cái xô bọc ra sau cối Xay Vàng rúc vào một bụi rậm gần con suối chờ đợi. Cuộc tao ngộ chiến diễn ra như hăn dự kiến, thằng bé tóc vàng, mắt xanh, khuôn mặt ảm đạm lách khỏi lều với bình tông nước trên tay. Nó thoáng biến sắc khi phát hiện Tidou **từ bụi rậm lò dò bước ra.**

Nó tấn công trước:

- Anh muốn gì ?
- **À, đi hứng nước suối.**
- Tôi cũng múc nước suối.

Hai đứa trao đổi vài câu cụt ngủn rồi đường ai nấy bước. Sự hờ hững của con người xa lạ tí hon kia càng làm Tidou hoài nghi hơn bao giờ hết. Hăn ôm xô không thơ thần trong rừng cho tới lúc He Xiếc Gnafron báo cáo hăn bằng một giọng hốt hải :

- **Sếp ơi, trong lúc mà ra suối thì chiếc xe tải đê pa khỏi lều đi vô làng. Trên xe ba nhân sự cầm trại đều có mặt đầy đủ cùng với súng ống và hành lý. Anh em kêu tao tìm mà báo tin đây.**

Tidou sửng sờ:

- Vậy là thằng nhãi hứng đầy bi đông nước để nhổ neo. Mà tính sao ?

- **Còn tính gì nữa, ý của Nữ Tiên Tri là tụi mình sẽ nhân cơ hội này xâm nhập túp lều.**

- Ô kê, đem con Kafi theo.

Trừ Guille ở lại thủ ô cửa tò vò quan sát động tĩnh, sáu đứa trẻ cùng Kafi xuất phát như sáu bóng ma tiến đến túp lều bí ẩn.

Khi còn cách sào huỳnh bọ người lạ chừng năm mươi mét, Giác Đấu thì thầm với Tidou:

- **Coi chừng mình lọt vào kế dụ địch của chúng.**

- Sao?

- Lỡ **chúng gài một** thằng **thứ tư** ở lại lều giảng bầy thì sao ?

- Không có chuyện lỡ ...cà chớn đó xảy ra. Tao sẽ cho quái cầu thám thính trước.

Được lệnh chủ nhân, Kafi nhanh chóng tuần tiễu vòng vòng quanh lều dù màu xanh, thậm chí nó còn sục mõm vào trong lớp vải dò dẫm, con chó ngoe nguẩy đuôi lia lịa.

- Gấu, gấu...

- Nó sủa hai tiếng báo hiệu sự yên lành. Nào...

Đám trẻ tức tốc chạy ủa tới căn lều. Corget nản lòng trước cánh cửa được che chắn bằng hệ thống dây kéo tinh xảo.

- Dây kéo xịn kèm khoá hiệu Eclair, ái chà...

Hề Xiếc nôn nóng:

- Đành phải phá khoá thôi.

Tidou lắc đầu:

- Không được, làm thế là xúc phạm tư gia kẻ khác.

Bistèque ngao ngán:

- Nếu mọi người do dự thì tôi đi báo cảnh sát vậy

- Ê, tụi mình có quá nhiều kinh nghiệm với cảnh sát, họ sẽ không tin những gì chúng ta ngờ vực đâu.

Kỹ sư cơ khí Tondu âm thầm sắn soi chiếc khoá kéo Eclair. Nó hài lòng khi khám phá những cái móc của sợi dây kéo không còn ăn khớp, cu cậu réo lên inh ỏi:

- Mình có thể mở khoá từ bên trong mà không để lại dấu vết. Quý vị nhìn xem, chúng ta dư sức luồn tay vô trong lều và di chuyển nùm kéo y chang như đang mở cửa sổ qua một tấm kiếng bẽ.

Mady mắt sáng rực:

- Không để lại dấu vết thì chần chờ gì nữa Tondu. Mình sẽ quay mặt đi cho bạn hành động đây.

Bên trong căn lều sặc mùi tử khí. Gnafron hình mũi:

- Tháo giày ra anh em, chúng ta sẽ không bỏ quên dấu giày ở chốn hang hùm nọc rắn này.

Lần lượt từng mạng bò vào lều, trừ Tondu Giác Đầu. Nó nhún vai nhẹ tênh:

- Thiếu người cánli giác bên ngoài là đứt hệ thông liên lạc với Guille dó.

Căn lều dã ngoại cao cấp này rõ ràng là dành cho đàn ông độc thân. Coi, đồ đạc bề bộn, ba tấm nệm hơi đã muốn dẹp lép nằm ngổn ngang, bếp núc thì bê bối tợn, đám trẻ chú ý ngay đến một cái túi xách của Áo và một cặp da mở hé xếp chồng lên chiếc va ly công kênh.

Hề Xiếc lao tới cái cặp:

- Xin chúa tha cho con tội lục đồ người khác. Trong cặp toàn những tấm bản đồ địa hình.

Corget hồi hộp :

- Đừng dẫn sâu vào tội lỗi, Gnafron.

- Kệ tao, mày thấy chưa. Đây là bản đồ vùng thung lũng sông Rhone có một vòng tròn được khoanh tại điểm Marcoule.

- Ở há, các tên làng bị gạch đít, nhưng sao không gạch lên Reillanette.

Bistèque lôi ra một xấp hồ sơ khác gồm những bản vẽ chi tiết về sự bố phòng của nhà máy điện nguyên tử, cả đám ngấn ngơ trước những lần gạch xoá và những dấu thập bằng bút chì đỏ.

Mady lặng người. Cô thì thầm:

- Tại sao những khách du lịch bình thường lại đi dạo với những tấm bản đồ và những bản vẽ của nhà máy nguyên tử. Họ là ai và họ muốn gì ?

Corget giờ đây bồn chồn còn hơn cả Gnafron. Nó tranh thủ lật những tấm nệm hơi lên và kinh hoàng trước hai con chó lửa thứ dữ: một khẩu tiểu liên và một khẩu súng lục.

Trái tim Tidou đập thình thình, hẳn không ngờ mọi thứ trong căn lều lại ghê gớm đến thế.

- Hừm, một khẩu súng ngắn thủ thân trong rừng còn có thể chấp nhận được nhưng tiểu liên thì xin lỗi. Tôi bắt đầu đánh mùi bọn tội phạm rồi đây.

Mady run rẩy trong một giây rồi tỉnh táo tức khắc. Cô nói từng tiếng một:

- Mình có linh tính cỡ nòng của một trong hai khẩu súng ấy tương đương với cỡ viên đạn được lấy ra từ vai chó Kafi.

Gnafron nghiến răng kèn kẹt:

- Không thể để tụi nó lộng hành như thế được, tôi sẽ mở tung chiếc va ly nghe.

Cu cậu vừa đặt tay lên ổ khoá bất ngờ một âm điệu vang lên. Lạ chúa, tiếng động nhỏ và đều y trang nhịp đập của đồng hồ quả lắc. Nhạc điệu rùng rợn này những thám tử đã từng biết từ các tên khủng bố.

Bistèque la oai oái:

- Bom...

Tất cả nằm rạp xuống theo phản xạ. Không nổ. Nhưng chẳng còn gì nữa để nghi ngờ, trong va ly chắc chắn chứa một quả bom nổ chậm, mà cụ thể là một trái bom hẹn giờ đủ nổ tung trung tâm nguyên tử lực hoặc thành phố chọc trời của các chuyên gia.

Đám trẻ lúi từ từ ra lều trong khi mắt trừng trừng nhìn vào thân chết.
Corget lí nhí:

- Không đời nào bọn chúng phá hoại chỗ ở của chúng đâu. Nếu trái bom nằm trong va ly thì cũng chưa đến giờ phát nổ.

Tidou gật gù:

- Mày nói có lý, lúc này chúng ta rất cần những cái đầu thép.

Hắn dứt lời là xông đến chiếc va ly. Chỉ có điều chưa sờ mó được gì thì tiếng thảng Giác Đấu ngoài cửa đã bài hải :

- Báo động khẩn cấp, hãy xoá sạch mọi dấu vết và alê vọt lẹ...

- Thằng Guille phất tay ra hiệu cho tao chiếc xe tải màu đen đã quanh về kia kìa.

Không một giây chậm trễ, các nhà điều tra bất đắc dĩ lập tức phi tang mọi dấu vết trong căn lều. Chúng không còn thì giờ xỏ giày nữa, mạnh ai nấy xách giày chạy trốn về phía cối xay gió. Khi tất cả leo lên được ô cửa nhỏ của gác xép cũng là khi chiếc xe du lịch tắt máy trước căn lều.

Tidou thở phào:

- Có lẽ họ không nhận thấy cuộc viếng thăm của chúng ta.

Corget rù rì:

- Xém chút nữa thì tao biến thành thằng đạo đức giả trước sào huyệt bọn tội phạm.

- Đừng áy náy Corget ạ, tao cũng rất ngại phải xâm nhập tư gia người lạ, nhưng đây là chuyện chẳng đặng đừng. Nếu chúng ta rụt rè thì làm sao khám phá ra vũ khí, bản đồ và chiếc va ly có đặt bom.

Mady trầm ngâm:

- Khoan kết luận đã Tidou, lỡ trong va ly chỉ là cái đồng hồ quả lắc kiểu cổ thì sao. Trước mắt chúng ta chỉ có thể nghi ngờ họ là những gián điệp định phá hoại nhà máy điện nguyên tử.

Bistèque và Gnafron la lên:

- Bọn khủng bố quốc tế chứ?

Guille cười lạt:

- Gián điệp hay khủng bố gì cũng phải báo với cảnh sát. Sức tụi mình không kham nổi kẻ thù nguy hiểm loại này đâu.

Tondu vốn là thằng có máu võ biên xưa nay vậy mà cũng gặt đầu:

- **Tao đồng ý với Nghệ Sĩ, chúng ta không nên qua mặt pháp luật.**

Ở Reillanette không có đồn cảnh sát. Đồn gần nhất có tên là Barthezon cách làng khoảng 4 cây số. Đám trẻ nhảy phóc lên xe ga mang theo cả quái cầu Kafi. Tidou tiên tri dọc đường:

- Cảnh sát ở làng quê không nhạy cảm bằng đô thị, tao đoán tụi mình sẽ bị làm khó dễ.

Ít nhất thì linh lính của hắn cũng được đáp ứng. Coi, trước cửa một ngôi nhà cũ xì tạm gọi là đồn, hai anh chàng mặc cảnh phục đang ngồi dưới gốc cây tiêu huyền chơi bài xập xám mới dễ... giận.

Gnafron vòng tay đứng chào lễ phép:

- Chào hai chú...

- Miễn chào hỏi. Có chuyện gì nói lẹ lẹ đi.

Corget liếm mép:

- **Tụi cháu sẽ nói nếu gặp ông trưởng đồn.**

Tay cảnh sát mập cười ha hả:

- Ta là trưởng đồn đây, các chú em phải biết tôn trọng phút giải lao của người lớn chứ. Mấy ngày nay đồn của ta toàn tiếp nhận tin xe cán chó...

Hề Xiếc phát biểu liền:

- Nhưng lần này thì hết sảy, thưa chú. Tụi cháu vừa phát giác một hang ổ bọn gián điệp sắp làm nổ tung Marcoule.

Những lá bài trên tay hai viên cảnh sát rớt xuống, ông đồn trưởng mập há hốc mồm:

- Có... Có chuyện đó thiệt sao?

- Dạ thiệt. Gián điệp thứ dữ với súng ống và bom hẹn giờ hẳn hoi.

- Chúng ở đâu?

- Ở gần Reillanette, dưới chân một cái cối xay gió trong rừng.

- Chúng đào hầm à ?

- Không, chúng cắm trại trong một túp lều nhà binh khả nghi. Đêm nào chúng cũng đi do thám trung tâm nguyên tử bằng xe tải đến tận sáng mới về.

- Làm sao chú mày biết chúng phá hoại ?

- Dạ, tụi cháu núp trong cái cối xay gió và trưa nay đã đột nhập căn lều lúc chúng đi vắng. Tụi cháu đã tìm thấy bản đồ chi tiết về sự bố trí của Marcoule cùng những chữ thập và dấu gạch liệ kê các địa điểm cần đặt bom.

- Mẹ kiếp, bom ở đâu ?

- Ở.. chưa...

Ông đồn trưởng cười ngất:

I

- Tụi hay nổ cứ như tạc đạn ấy , ha ha. Đúng là nhàn cư vi bất thiện, ở không rồi sinh tật "nhập nha" lều thiên hạ trong rừng. Tội này lạng quạng bị đánh đòn dấy, nghe ta nói đây: Khách du lịch có quyền mua bản đồ nơi họ cắm trại và có quyền mang theo vũ khí tự vệ, rõ chưa nào?

Tidou biết là hồng hét mọi sự, hấn cương quyết tiến lên:

- Thưa ông trưởng đồn, tụi cháu có chứng cứ về đám khách kia là bọn tội phạm bất hảo. Trong một đêm ngủ ngoài trời gần Mareoule, con chó Kafi của tụi cháu đã bị bắn bởi một viên đạn súng lục. Một thầy lang đã phải gỡ viên đạn ra, chú thử nhìn vết sẹo kéo da non của con chó xem.

Hai viên cảnh sát chúí mũi xuống bờ vai con chó rồi nhìn nhau lắc đầu. Ông đồn trưởng nhe răng:

- Đầu đạn đâu?

- À, cháu bỏ trong túi...

Trời ạ, không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà Tidou tìm nổ đom đóm mắt cũng không thấy đầu đạn đâu hết. Hấn toát mồ hôi trán :

- Chết mồ tổ, chắc cháu đánh rớt tang vật đâu đó ở Cối Xay Vàng. Nhưng hai chú phải tin tụi cháu, viên đạn đó vừa khít với nòng súng lục mà tụi cháu tìm thấy trong lều.

Ông đồn trưởng cầm những lá bài lên. Ông ta soi khuôn mặt nung núc mỡ của mình trong quân đầm bích, làm như từ quân bài, ông ta sẽ có một quyết định sáng suốt. Và quả thật vậy, ông hăng giọng:

- Câu **chuyện** cổ tích coi như chấm dứt ở đây nghe. Các cậu rõ ràng đã bị lú lẫn bởi tiểu thuyết trinh thám rẻ tiền, mới chừng ấy tuổi đầu mà không lo học hành lại đi nghiên cứu phim ảnh hình sự bậy bạ. Nói tóm tắt các cậu bị đầu độc bởi tư tưởng xấu và tính đầu độc lại người lớn ư ?

- Ồ, chú hiểu lầm rồi...

- Tại sao lầm hả, xâm nhập gia cư bất hợp pháp là tội gì các cậu biết chứ, tôi không giỡn mặt nhé, đám du khách kia lúc đến Reillanette đã trình diện đồn này, có phải họ là hai người lớn và một đứa trẻ bằng tuổi các cậu chẳng ? Họ đều có giấy tờ đảng hoàng và khuôn mặt không có dấu hiệu nào chứng tỏ là gián điệp hoặc khủng bố. Thú thực, khuôn mặt ma lạnh của các vị đáng để tôi nghi ngờ hơn nhiều.

Bảy thám tử mini tái mặt. Chúng hoảng hồn rút lui có trật tự chứ còn phải hỏi.

Rời khỏi cái đồn xấu xí, Hồ Xiếc bắt đầu phát đài.

- Hừm, tụi mình gõ cửa quan không đúng giờ thiêng, quan đang đánh bài mà nhào vô bép xép ráng chịu.

Tidou thở dài:

- Lúc ấy có tìm được viên đạn, chưa chắc ông đồn trưởng đã tin chúng ta.

- Chớ sao, lão ta hình như bình "lùng", thua cháy túi...

Corget cắn môi:

- **Tôi chưa từng thấy ông cảnh sát nào nhẹ dạ** đến thế, chuyện giấy tờ giả là chuyện sơ đẳng nhất mà bọn gián điệp thừa sức có trong người, vậy mà ông ta vẫn tỉnh bơ...

Bistèque bần khoản chuyện khác:

- Lý do gì nghe nhắc đến vũ khí, ông ta lại bình chân như vại nhỉ, hay cái đồn đó đã ăn tiền hối lộ của bọn tội phạm?

Guille gật gù:

- Nói chung, ông đồn trường tin họ và không tin chúng ta. Tội mình biết điều thì đừng nên xơ rở đến vụ này nữa.

Nỗi thất vọng về những nhân viên công lực địa phương đã nhấn chìm nhiệt tình mới chớm của bảy thám tử. Chớ gì nữa, chưa bao giờ chúng nắm trong tay nhiều bằng chứng như vậy mà lại bị bế tắc quá lãnh nhách.

Tondu nổi khùng:

- Đồn cảnh sát đứng về phía bọn xấu, thật kỳ lạ. Tao có cảm tưởng như ông đồn trường chỉ là thuộc hạ của đám du khách.

Gnafron tức tối:

- Lỡ phóng lao thì theo lao, tội mình chơi luôn. Đến đâu thì đến, đúng chưa ?

NĂM

Trung tâm nguyên tử

Vậy là lực lượng cảnh sát ở Barthezon coi như dẹp qua một bên, lũ nhóc quyết định sẽ điều tra đám khách du lịch giả hiệu theo kế hoạch của mình.

Mady gợi ý:

- Tại sao chúng ta không thám thính hiện trường mà kẻ xấu có thể đặt bom chứ ?

- Nói tiếp đi Mady...

- Cụ thể là tiếp cận nhà máy Marcoule, trước giờ mình chỉ thấy nó từ xa.

Ý kiến táo bạo của Nữ Tiên Tri được những kẻ "phóng lao theo lao" chấp nhận cái rụp.

Ngay sáng hôm sau, khi chiếc xe tải màu đen của đám cấm lều vừa khừ hồi sau chuyển đi đêm là mấy chiếc xe ga khởi hành tức khắc.

Tidou phân công rành rẽ:

- Kafi còn chưa lành vết thương nên sẽ ở lại cho Guille và Mady chăm sóc.

Guille trở mắt:

- Mà khi dễ tao hả Thủ Lĩnh, tao đâu phải là con gái như...

- Thôi mà nhạc công, tiếng kèn armonica của mày quan trọng hơn việc dò la nhà máy hắc ám kia xa lắc. Tao biết mày có thể dạo nhạc cho Mady ngủ và chữa bệnh cho quái cầu ấy. Và lại chuyện theo dõi hành tung lũ tội phạm trong căn Têu chí ít cũng phải có hai người.

Trong sự phản đối của thằng Nghệ Sĩ, năm chiếc xế nỏ phớt lờ lăn bánh trên đường. Phái đoàn kỵ sĩ vượt sông Rlione, đến gần Requemaure và thô lỗ mắt trước tấm bảng chỉ đường cho biết "Morcoule chỉ còn cách 7 cây số".

Qua khỏi cánh rừng thưa, đám trẻ há hốc mồm bởi một lô một lốc cột tháp và nhà cửa cao ngệu. Khung cảnh huyền bí và mờ ảo đến mức đưa

nào cũng nghệt mặt ra.

Hồ Xiếc tri hô:

- Kính chào trung tâm sản xuất cái chết

Corget đĩnh chính:

- Nguyên tử lực phục vụ hoà bình, mày chớ xuyên tạc Gnafron ạ.
- Tao lại thấy giống hệt một khu liên hợp công xưởng ma. Mày coi, ở đây không có ánh sáng chỉ có vài làn khói mỏng và tuyệt đối im lặng. Kinh quá.

Những con ngựa sắt dẫn từ từ lại mạng lưới thép gai bùng bùng bao quanh công xưởng bí mật khổng lồ. Chúng trầm trồ trước sự phòng thủ nhiều lớp của nhà máy. Tại các chòi canh, lực lượng cảnh sát đặc biệt tòn teng tiểu liên khoác vai không ngừng đối ca cho nhau.

Bistèque thì thảo :

- Ở đây không dành cho con nít xơ rở đâu.

Tondu cười lạt:

- **Mày sai lầm rồi, Đầu Bếp. Gần chân đồi có cắm tấm bảng kia, đó là tấm bảng hướng dẫn khách du lịch leo tuốt lên chòi cao bỏ trống để thưởng thức vẻ đẹp địa ngục của nhà máy.**

- Mẹ kiếp, không ngờ ở nơi khỉ ho cò gáy này mà người ta cũng khai thác dịch vụ... tử thần.

Đám trẻ lục tục trèo lên ngọn đồi. Chúng thở phì phò mồ hôi đổ búa xua. Té ra "cái chòi" mà Giác Đấu nhìn thấy từ xa vốn là một nhà nghỉ mát nhìn xuống thung lũng sông Rhone ngoạn mục. Trong nhà nghỉ người ngợm lỗ nhổ chứng tỏ du khách thường xuyên đến đây vẫn cảnh... nhà máy nguyên tử.

Corget giật mình:

- Tụi mày ơi, có khi ông đồn trưởng cảnh sát nói đúng. Nhà nước bật đèn xanh cho khách du lịch tham quan cả trung tâm nguyên tử nên họ có quyền đem theo bản đồ.

Tidou gạt phắt:

- Bản đồ thông thường khác bản đồ khủng bố, mà làm ơn để tụi tao tập trung ý chí.

Trong nhà nghỉ đám trẻ trốn tròn mắt trước vô số hoạ đồ treo tường và cả cô hướng dẫn viên giới thiệu về năng lượng nguyên tử phục vụ con người trong nhiều lĩnh vực khác nhau. Chúng ngao ngán mò lên sân thượng chiếu xuống dãy nhà kho của khu liên hợp công nghiệp vĩ đại kia.

Tidou lẩm bầm :

- Nhà nước đổ công sức như vậy mà chỉ cần một trái bom là mọi thứ bị huỷ diệt.

Đúng lúc đó một viên kỹ sư có lẽ làm việc ở nhà máy nguyên tử kéo rốc một đoàn sinh viên khoa học lên sân thượng cách chỗ các thám tử không xa. Giọng tay kỹ sư oang oang:

- Các bạn nhìn đi, loại thép kim loại đồ sộ phía dưới dùng để đỡ tháp canh và pha đèn chiếu toàn bộ hệ thống canh phòng vào đêm tối.

Một sinh viên da đen tò mò:

- Một cơ sở năng lượng phục vụ cho con người sao phải cẩn thận như vậy hả thầy?

- Ái chà, mọi việc không đơn giản chút nào hết. Sở dĩ nhà máy phải canh phòng cẩn mật như thế chỉ vì mấy ngày nay cảnh sát bảo vệ đã phát tín hiệu báo động liên tục.

Đám trẻ thất sắc. Chúng hội ý với nhau bằng mắt và lặng lẽ rút lui xuống chân đồi. Rừng Sồi như một chiếc dù vĩ đại che chở con người khỏi cơn nắng xối xả, khỏi phải nói, phái đoàn kỹ sĩ lui ngay vô bóng râm vô tận đó và chúng chết

điếng khi gặp lại con đường mòn từng làm Kafi bị thương.

Bistèque nói như thầy bói :

- Đúng là định mệnh, chúng ta đang hành quân dưới một họng súng lục săn đuổi.

Tondu quắc mắt:

- Đừng nói gỡ mà, cái miệng ăn mắm ăn muối của tụi Đầu Bếp linh lắm.

- Ở bộ mày không thấy ma đưa lối, quỷ dẫn đường sao. Khi không tụi mình đi trên con đường của Kafi.

Tondu cười khan :

- Càng tốt. Tao đang rất cần thấy lại vết máu của con cầu.

Trí nhớ của Tidou quả không tồi, sau một hồi dò dẫm, hắn đã tìm ra lối đi ngắn nhất đến chỗ hiện trường. Coi, vết máu lúc này đã chuyển sang màu nâu sậm khiến hắn phải cúi xuống dòm cho rõ.

- Anh em ơi, đúng là vết máu của Kafi.

- Mày coi dấu bánh xe tải thử xem.

Không riêng gì Tidou mà cả lũ gần như nằm bò càng chìa mũi xuống các dấu bánh xe mới nhất.

Corget sừng sốt :

- Không hề giống dấu bánh xe hôm Kafi bị bắn, các bạn ạ.

Tidou cũng gật gù :

- Lạ thật, dấu bánh xe mới nhất này trùng với dấu xe tải màu đen của lũ người cắm trại. Nghĩa là họ mới chạy lộ trình này vài đêm gần đây để đến Reillanette. Còn trước đó thì sao cả ?

- Trước đó là một chiếc xe tải khác của một nhóm người khác.

Khăng định của Corget làm mọi người chới với. Chẳng lẽ thần khuyến Kafi lại bị hạ gục bởi một toán gián điệp khác ư ? Trong lúc ai nấy thần thờ thì Tondu mở đồ nghề ra. Nó chặt lưỡi:

- Cái gì cũng có thể giải quyết được. Tao có mang theo những thứ cần thiết để gấp dấu vết.

Ê, thẳng tọc rút từ trong túi ra giấy, bút vẽ, lọ mực. Nó lui cui nhúng đầu bút vẽ vô lọ mực và quẹt lên phần lõi của dấu xe. Sau đó cu cậu áp tờ giấy lên và hài lòng khi thấy những vạch đen chữ chi của bánh xe tượng hình cực rõ. Nó lải nhải :

- Để ăn chắc, tao sẽ so sánh với bánh xe của bọn cằng lều.

Tidou nhẹ người :

- Gần cối xay gió, dấu xe của họ để lại chẳng chịt. Tụi mình chỉ cần giả vờ múc nước suối là tha hồ đối chiếu dấu vết.

10 giờ trưa trong cơn nắng thiêu đốt, đoàn lữ hành bạt mạng quay về Reillanette. Khi lò dò đến những ngôi nhà đầu tiên trong làng, Tidou ra lệnh :

- Gnafron ơi, tao muốn mày báo tin mừng cho Mady và Guille trước, được chứ ?

- Ô kê !

Mười phút sau, thằng hề học tốc phi xe lại với nét mặt hết hoảng :

- Dừng lại ngay, tụi mình thua đậm rồi.

- Sao?

- Trời ạ, tao không ngờ Nữ Tiên Tri xinh đẹp của chúng ta lại âu yếm kẻ địch.

Tidou điên tiết:

- Cái gì âu... yếm chớ ?

- Thì Mady đang trò chuyện với thằng tóc vàng ấy.

- Hừ hừ, ở đâu ?

- Chỗ căn nhà gần cuối làng chớ đâu. Mày không tin cứ đi theo tao.

Cả đám xuống xe mò lại đằng sau bức tường lở lói quan sát. Mắt Tidou hoa lên, lạy Chúa, cô bé thiên thần của hãn hình như đang áp dụng đòn "mỹ nhân kế" dụ địch. Cô nàng tinh bơ phối hợp với quái cầu Kafi mới tức chứ. Coi, thằng tóc vàng lộn xộn đó tha hồ xoa đầu con sói mà nó vẫn im re.

Tidou lồng lộn chực phi ra khỏi chỗ núp nhưng Giác Đấu đã ghì lại :

- Mày khoan can thiệp đã, Nữ Tiên Tri làm gì cũng có suy tính cẩn thận, chắc chắn cô bé đã hội ý với Guille để "móc ngoặc" với thằng cóc cáy đó. Hãy để yên cho cô ấy làm việc hỏi cung thay chúng ta.

Corget cũng bồi luôn :

- Kafi chưa bao giờ có cảm tình với kẻ ác, không chừng thằng nhãi sẽ là cộng tác viên đặc lực của tụi mình.

Hai thằng chiến hữu quá có lý làm Tidou cụt hứng. Hãn đành kiên nhẫn chờ thằng tóc vàng khoác túi xách lên vai bỏ đi. Hừm, trước khi hô biến nó còn vỗ nhẹ lên mình thần cầu mới dễ ghét.

Đám con trai bu quanh Nữ Tiên Tri như bầy sói. Chúng hăm hè:

- Chà chà, làm thế nào mà quen biết kẻ thù nhanh vậy, Mady?

Cô bé lạng thính khiến các công tử đâm ra chột dạ. Trời hời, mắt cô nàng đỏ hoe như sắp rơm rớm lệ làm chúng thêm tê tái. Tidou đổi giọng dịu dàng:

- Sao, thẳng cộc cây dấm hồn hào với bạn hả?

Mady cúi đầu:

- Đừng hiểu lầm người ta, Tidou. Cậu ấy đáng thương hơn chúng ta tưởng, không phải những người cầm trại ở Cối Xay Vàng bản Kafi và âm mưu phá hoại nhà máy nguyên tử Marcoule.

- Hà ?

Mặc kệ nổi kinh ngạc tột độ của bạn bè, Mady kể chậm rãi :

- Khi các bạn lên đường thì mình dẫn Kafi dạo chơi trong làng cho đỡ buồn. Ai dè vừa đến cuối đường, cậu ấy từ đằng xa đi lại với túi xách lưng lẳng. Mình cố tình chờ Kafi đánh mùi kẻ thù nhảy xổ ra nhưng ngược lại con chó thấy cậu ta lại vui vẻ vẫy đuôi. Ngay lập tức, mình tương kế tựu kế ngồi xuống băng ghế ven đường cho Kafi làm quen với cậu ta trước.

Tidou chưng hửng:

- Và nó cả gan ngồi xuống băng ghế cạnh bạn?

- Thì mình mời chứ sao, nói chung là cậu ấy rất thích con chó. Bằng chứng là cu cậu ôm cổ con vật không rời.

- Ly kỳ quá...

- Cu cậu nói rằng bản thân cực kỳ yêu súc vật.

- Chẳng lẽ bạn chỉ khai thác có vậy ?

Mady bất ngờ cất giọng lạnh như băng:

- Đừng chất vấn tôi, Tidou. Nếu bạn hiểu rằng mẹ và em gái Niky vừa thiệt mạng trong một tai nạn xe cộ ở Paris tháng trước.

Tiết lộ của Mady tương đương sét giáng xuống đầu lũ con trai hấp tấp. Còn phải hỏi, năm thằng cốt đột đồng loạt há hốc mồm. Giọng của Mady nghẹn ngào:

- Đứa con trai tóc vàng bất hạnh tên là Niky ấy đã kể cho tôi nghe về cái chết tại chỗ thương tâm của bà mẹ và cái chết đau đớn chậm chạp của em gái mình tại bệnh viện. Khi tôi hỏi vì sao lại du lịch đến làng Reillanette buồn thiu thì Niky trả lời rằng cậu ta muốn tôn trọng quyết định của cha, người thân yêu còn lại duy nhất trên đời.

Lần đầu tiên Tidou và mấy chiến hữu cảm thấy hờ... nặng. Hấn ngược nghịu cầm tay Mady.

- Mình xin lỗi nghe, chẳng qua chỉ vì...

- Mình hiểu mà Thủ Lãnh, người ta nói giận quá mất khôn là vậy. Bạn phải biết Niky tối ngày đọc sách và rúc trong lều, ngoài ra làm đầu bếp phục vụ hai người lớn.

- Bọn có hỏi về chiếc xe tải màu đen không?

- Có. Niky nói hai người lớn thường đi đêm và về sáng sớm nhưng cậu ấy chưa bao giờ quá giang theo.

- Còn bản đồ, vũ khí và cái vali đáng ngại ?

- Mình không đủ can đảm tra tấn tinh thần một đứa con trai mất mẹ và em bằng những câu hỏi đó. Và lại hai người mới gặp lần đầu qua trung gian của Kafi, nhưng mình tin rằng chúng ta có thể lặp lại thắc mắc trên vào những lần sau.

- Cái gì, còn những lần gặp sau ư?

- Ừ, ngày mai Niky sẽ vô làng mua thức ăn và muốn tái ngộ mình tại điểm này.

Đám nam mặt nhè bần thần như đưa đám. Hèn chi mà Mady xúc động dữ dội

Corget cắn môi:

- Bức màn bí mật đã được vén từ từ, thẳng tóc vàng Niky có thể vô tội nhưng hai người lớn bí hiểm kia buộc chúng ta phải quan tâm. Tụi này vừa xông vô rừng và thu lượm dấu vết bánh xe cũ trên đường mòn đây, tôi muốn so sánh hai vết bánh xe để tìm ra ánh sáng.

Mady khoát tay thẳng thừng:

- Những vết bánh xe cùng nhãn hiệu đều có thể trùng hợp nhau. Qua lâm sự thẳng thắn của Niky, mình nghĩ rằng bố nó và bạn bố nó đều là những người khách du lịch đứng đắn.

Bistèque giãy nảy:

- Những ông bố đứng đắn không bao giờ bỏ rơi con cái ở căn lều hoang vắng suốt đêm trong rừng.

- Bạn rất đúng, Đầu Bếp. Nhưng tôi tin vào trực giác của mình trong cách đánh giá.

- Trời đất. Chẳng lẽ vì cảm tình đặc biệt với hoàn cảnh thâm thảm của Niky mà bạn mù quáng hay sao?

Mady nín thinh. Cô có vẻ chịu đựng quá sức, đám nhóc choáng váng khi thấy cô bé bùng mặt thốn thức. Tidou hoảng hồn:

- Thôi, dẹp chuyện Niky qua một bên. Mady mà khóc là bằng Những Người Bạn Đồng Hành giải tán về Lyon đấy.

Tại cối xay gió đám trẻ nhìn nhau chưa hết bàng hoàng. Lúc này Mady đã ngủ vùi, không đứa nào dám "phạm thượng" đến một cô bé thiên thần đang chiêm bao về các trẻ em bất hạnh.

Corgret ngồi một góc ẩm ức:

- Mẹ kiếp, thằng Niky đã lợi dụng tấm lòng nhân hậu của Mady. Tao cho rằng nó đã đóng thành công một vở kịch thương tâm.

Bistèque khịt khịt mũi:

- Đúng một trăm phần trăm. Tao dám cá là hai cha nội ác ôn kia đã cử nó làm sứ giả gặp Mady thương lượng, chúng sợ tội mình theo dõi chiếc xe tải phi vụ đêm nên giả dạng làm du khách khù khờ để khỏi ai chú ý.

Gnafron cũng hậm hực:

- Tại sao mấy ngày trước Niky không tâm sự với Mady mà hôm nay đợi chúng ta đi vắng mới tâm sự. Rõ ràng nó định áp dụng chiến thuật ly gián...

Ba thằng tiếp tục bô bô nhưng Tondu đầu trọc cắt ngang. Nó vò muốn nát chiếc mũ bê rê.

- Tụi mày bỏ thói đa nghi Tào Tháo đi, Mady có thần giao cách cảm khác tụi mình, cô ấy là một nhà tiên tri thực sự. Tao chưa hề thấy linh tính của cô ấy bị phản trắc lần nào.

- Guille gạt phắt:

- Chính tao đề nghị Mady tiếp xúc với Niky đó, tao cũng có... linh tính.

Tidou cố gắng dàn xếp:

- Chúng ta đều có lý hết. Tao cho rằng bọn du khách kia không phải hạng tầm thường nhưng tao cũng không phủ nhận cách nhìn của Mady. Có lẽ tụi mình sẽ có bằng chứng vào ngày mai.

Gnafron kết thúc:

- Tối nay chứ. Sau bữa ăn chiều chúng ta sẽ đối chiếu dấu vết bằng ... nước.

Cuối cùng buổi tối cũng đến. Mặc xác Mady nằm rù rì với Kafi ở nhà, đám con trai lên đường tìm chân lý với những song nôi và xô nước trên tay. Chúng lặn lội tới chỗ con đường phủ một lớp bùn khô, tưới nước lên và quay về ngủ. Chắc chắn đêm nay xe tải cũng chạy ngang đây và bỏ lại dấu bánh xe trên mặt đất mềm nhão.

Cũng đêm đó Tidou nằm mơ gặp Niky lang thang trong rừng với đôi mắt đỏ ngầu. Đôi mắt như thách thức hãn tìm hiểu sự thực. Hãn mở bừng mắt bởi tiếng kêu réo của Gnafron.

- Dậy mau sắp lớn. Có biến...

- Ơ...

Tidou giụi nhãn lia lịa. Trời đã sáng mà cơn ác mộng chưa tan. Hãn ngỡ ngàng khi thấy Bistèque và Guille xỏ quần áo nhanh như máy.

- Có chuyện gì vậy?

- Lên cửa tò vò nhìn xem, mọi thứ biến mất rồi.

Y như rằng, sau một đêm túp lều dù và chiếc xe đen bốc hơi cứ như có phép lạ. Một loạt cái nhìn lơ lảo chiếu xuống dưới bàng hoàng.

Các thám tử chẳng nói chẳng rằng lao vụt xuống phòng lớn và tuôn xuống chỗ đám khách lạ cắm trại. Trời ạ, chỗ đất mềm được tưới đêm qua vẫn còn nguyên, không hề có dấu vết bánh xe chạy ngang. Mọi người hầu như tê liệt trong một giây rồi Gnafron phi nhanh đến gần con suối. Nó la oai oái :

- Khà khà, có chạy trời cũng không khỏi nắng, ở đây lòi dấu xe mới cáu nè.

Giác Đấu sững sờ nhìn vết lốp hình những đường soc chữ chi lù lù. Nó mân mê tờ giấy lấy dấu mà trái tim đau nhói.

- **Khỏi cần so sánh, đúng là cùng một dấu bánh xe. Ai mà ngờ Niky lừa dối chúng ta.**

Hề Xiếc nhếch mép khinh khỉnh:

- **Chính nó đã về báo cáo với hai gã đàn ông và chúng cấp tốc nhờ neo bỏ chạy.**

Tidou ráng bình tĩnh:

- **Mady đang ở trong cối xay gió, chúng ta cần cho cô ấy biết sự kiện này đã.**

Lũ con trai lại hồi hả vào căn cứ địa. Lúc này Nữ Tiên Tri đã làm vệ sinh răng miệng xong, cô cười thật tươi.

- **Nào, có phải túp lều xanh biến mất rồi chẳng ?**

- **Sao bạn biết ?**

Cô bé chớp mắt : .

- **Tôi vừa tìm thấy một mảnh giấy vo tròn trong phòng nhỏ của mình, có lẽ đêm qua có kẻ liệng vô cửa sổ.**

Tidou chơi với:

- Chết mờ tỏ, thế mà Kafi không sửa một tiếng.
- Vì kẻ liệng là người quen, thừa Thủ Lãnh - Gã tên là Niky.

Cô chuyển tờ giấy cho các bạn. Mắt đưa nào cùng trở ra trước một bức thông điệp: "Chúng tôi phải rời Reillanette. Rất buồn vì không gặp lại trong làng buổi sáng. Cho gửi lời thăm con chó sói hùng dũng - Niky".

Tondu thừ người chờ dẫn:

- Một kẻ ra đi biết bỏ thư lại thì không phải là đứa trẻ bất hảo.

Mady nói nhỏ:

- Chưa hết đâu, kèm theo thông điệp chia tay, tôi còn phát hiện một tờ báo cuộn tròn nhét qua khe cửa. Có lẽ Niky muốn chúng ta nên để ý hơn đến báo chí vùng này. Các bạn đọc thử và cho ý kiến...

Cô lẳng lẳng rút từ dưới gối lên một tờ báo bí ẩn. Đúng là báo địa phương, trên trang đầu một hàng chữ thu hút ngay sự quan tâm của Tidou. Hán đọc rồn rảng:

- "**Báo động mới ở Marcoule**" - Đêm qua, những kẻ lạ mặt lại tìm cách xâm nhập vào nhà máy điện nguyên tử ở thung lũng sông Rhone. Hai con chó nghiệp vụ của cảnh sát đã bị chết do bị đầu độc. Người ta đã phát hiện một lỗ hổng trong hàng rào điện tử, tác giả của hành vi nguy hiểm này có lẽ là những tên phá hoại suốt một tuần qua làm lực lượng bảo vệ báo động triền miên.

Tờ báo rời khỏi tay Tidou trong sự im lặng nghệt thờ. Mady có vẻ bứt rứt :

- Trước tình thế này, hai người lớn khó hiểu đó tùy nghi các bạn xử lý. Tuy nhiên mình cố không tin rằng họ là những kẻ phá hoại, bởi nếu họ làm gián điệp thì Niky sẽ chẳng đời nào tố cáo cha mình.

Tidou hừ khê:

- Chẳng lẽ nó lại cảnh giác mình về bọn gián điệp khác chẳng? Tôi không tin. Nay các bạn, tôi có quyền nghi ngờ rằng Niky đang là con tin trong tay hai tên tội phạm quốc tế.

Mady đau khổ:

- Thế các bạn định làm gì bây giờ ?

- Vô rùng, Nữ Tiên Tri ạ. Chúng tôi muốn biết chiếc xe tải màu đen có chạy vô đường mòn để tiếp cận nhà máy Marcoule hay không.

Mady níu sợi dây buộc cổ Kafi:

- Các bạn không thể đem Kafi theo, con chó vẫn còn di khập khiễng.

- Nó lành hẳn rồi, cách bạn bảo vệ đám du khách mờ ám kia quả thật khô hài. Bạn nghe đây Mady, tụi này sẽ thất bại nếu thiếu cái mõm đánh hơi của con sói.

- Nhưng nó có thể bị đầu độc chết như hai con chó nghiệp vụ của cảnh sát.

Tidou dứt khoát:

- Kafi không phải là con cầu nhẹ dạ đâu.

Lũ con trai lặng lẽ lên xe. Lần đầu tiên trong đời, Nữ Tiên Tri không vẫy tay chào chúng.

SÁU

Thân phận Niky

Trời bữa nay oi bức lạ lùng, dọc hành trình phiêu bạt của các nhà điều tra trẻ tuổi, điệp khúc âm nhạc của đế và ve sầu không ngừng vang lên não nuột. Guille chép miệng.

- Giống như là điềm gỗ, Mady cố tình bỏ rơi tội mình chỉ vì tin vào sự vô tội của Niky.

Tidou tự trấn an:

- Tao có kết án Niky đâu, đối tượng của tội mình là hai người lớn cơ mà.

- Cô ấy cũng **tin** họ trong sạch.

- Hừm, để rồi xem ai sẽ đúng.

Một lát sau Marcoule đã thấp thoáng trong tầm mắt của bọn nhỏ. Sự yên lặng rờn rợn của thành phố nguyên tử làm cả đám rùng mình. Đêm đang buông khi lục thám tử tới bìa rừng. Trước khi trời tối hẳn, đám trẻ thám thính con đường trũng đầy ổ gà quen thuộc. Bistèque lên tiếng:

- Chúng ta phải tìm chỗ giấu xe cộ và đặt "đài quan sát" thôi.

- Ô kê. Chỉ cần căng bạt giữa hai hòn đá trên cao kia là chúng ta có một chỗ ngủ ngon lành, thậm chí còn dễ dàng quan sát con đường ban đêm nữa.

Những đứa trẻ chất lá khô dày cộm dưới tấm mền thay cho chiếc nệm êm ái. Lá khô ở đây mềm mại không thua gì cỏ ở Cối Xay Vàng, **trong nháy mắt tập thể các nhà trinh thám đã có** một địa điểm "ngôi" hoàn hảo.

Tidou cột Kafi cẩn thận vào một thân cây:

- Đêm **nay nghiêm** trọng lắm, đề **ngị** không sửa bậy nghe.

- Ặng...

Con chó học lên một tiếng ra vẻ hiểu ý. Lũ nhóc mở lương khô do Frédéric cung cấp nhấm nháp cho qua cơn đói rồi phân công nhau canh gác cấp kỳ. Trong vòng một giờ đồng hồ, từng nhân sự trực ca gác cấm đốt nến hoặc bật đèn pin mà chỉ đứng im như tượng gỗ.

Bistèque rút thăm nhằm số 1 đành gác ca đầu tiên từ 10 giờ rưỡi đến 11 giờ rưỡi. Tidou bắt lá thăm số 2 tiếp theo và cứ thế đổi ca cho đến thăm số 6 của thằng Corget. Riêng Kafi là một trường hợp ngoại lệ, anh chàng vệ sĩ bốn căng này có thể thức suốt đêm mà không mỏi mệt chút nào.

Dưới tấm bạt tiếp màu với bóng đêm, năm thằng nằm sấp lớp như cá hộp cố gắng dỗ giấc ngủ trong lúc thằng Đầu Bếp trực chiến. Không biết đây là lần thứ mấy Tidou gặp cơn ác mộng, lần này tai hấn lưng bùng vì khối thuốc nổ âm lên kế bên. Hấn giật mình mở mắt trong tiếng sượt của Bistèque.

- Hết ca tao rồi, đến phiên mày. Nè, giữ lấy đồng hồ coi giờ.

Thằng béo nói xong là rúc vào chỗ của Tidou lẹ lẹ như sợ mất hơi ấm.

Phù, thế là bây giờ chỉ còn mình hấn đối diện với khoảng không tối om, thấm thoát cũng đến 12 giờ đêm, Tidou nghe mồn một tiếng thờ của Kafi nằm sóng soài bên cạnh. Rồi bỗng nhiên con cầu bật dậy, hai tai dựng thẳng ngó nghiêng bốn phía, hình như nó vừa phát hiện ra một tiếng động gì đó. Mà thực vậy, trong bóng đêm yên tĩnh, Tidou bắt đầu ghi nhận tiếng máy nổ xe hơi rền lên. Tiếng máy nổ càng lúc càng lớn như sắp lao qua ỗ phục kích của hấn.

Nhanh như cắt, hấn đánh thức các chiến hữu:

- **Báo động....**

Con đường mồn chìm dưới cánh rừng khe khẽ rung chuyển. Tidou thì thào:

- **Đứng ở đây không thấy gì đâu, tội mình xuống dưới đi.**

Sáu cái bóng ngái ngủ tiến thành hàng một lò dò ra đến ven lộ. Chúng rúc vào một bụi rậm để có thể tiếp cận sát nút đối tượng.

Corget lầm rầm:

- **Nó đang bò qua đỉnh đồi.**

Thu mình như sáu con rùa, những chiến sĩ đánh đêm căng mắt quan sát. Coi, con mồi của lũ trẻ quá khôn ngoan, tay cầm lái cáo già tắt hết đèn khiến lũ trẻ bị hớ nặng. Chúng chỉ nghe những tiếng động của lò xo, nhíp xe chạm nhau cọt kẹt và một con quái vật chồm lên chồm xuống trên con đường đầy ổ gà.

Chiếc xe tải biến mất nhanh như lúc nó đến.

Tidou thở hắt:

- Tụi mình bị qua mặt rồi.

Giữa lúc cả đám hoang mang cùng cực thì đột nhiên tiếng máy nổ ngưng ngang xương. Corget gần như không tin ở thính giác của mình, nó lí nhí :

- Lạy chúa, chúng tắt máy...

Lục thám tử nổi đuôi như rắn trườn ra đường mòn và a lê hấp, cùng tiến về phía các tàng cây khả nghi. Chúng thừa kinh nghiệm đi đêm không gây tiếng động. Bistèque thúc cùi chỏ vào Thủ Lãnh.

- Nó đậu kia kìa, Tidou...

Ê, dưới khoảng tranh tối tranh sáng bên lề đường, sáu cu cậu hiệp sĩ há hốc mồm trước hai con ma đang nhúc nhích. Rõ ràng hai con ma người lớn kè kè một con ma tí hon nhảy xuống xe phóng tuốt vào rừng.

Hề Xiếc xúc động tiếng run rẩy:

- Không còn gì nữa để nghi ngờ, đích thị tụi du khách du khách giả hiệu.

Nghệ Sĩ gục gặc:

- Báo cảnh sát đi.

- Má, báo để nghe họ chửi hay sao, thế nào bọn chúng cũng quay lại xe.

Đám trẻ chờ đợi trong tuyệt vọng bởi quá lâu mà chẳng thấy ma nào đáo giò trở lại, chúng còn sốt ruột bởi Kafi nín thình. Trời ạ, hình như con sói không còn ở dưới gốc cây đằng sau nữa.

Corget lẩm bẩm:

-Tao phải quay lại tìm con chó, nó dám giăng sợi - dây khỏi chỗ cũ và lao theo tụi kia.

Tidou điếng người:

- Cần thận nghe Corget, bất cứ lúc nào mà và Kafi cũng có thể bị xơi một viên đạn vào người.
- Tao biết, tụi nó đã từng bắn Kafi một lần.

Sau khi Corget bốc hơi, đến lượt Gnafron rục rịch :

- Hừm, tao phải trình sát cabin xe tải mới được.

Bistèque kéo tay nó lại :

- Khoan đã Hề Xiếc, có tiếng chân người lạ đang mò đến chỗ tụi mình.

Ngay lập tức, đám trẻ năm ép người xuống đất như năm con dán. Chúng phản xạ cực kỳ đúng lúc vì "con'ma" đã lù lù sát nách. Từ cửa miệng "con ma" vang lên tiếng huýt sáo và sau đó con ma khác xuất hiện giống một người gù vì một đồng mềm nhũn đè lên lưng. Hai tên người lớn giả ma ấy ịch tiến về cabin xe.

- **Bịch !**

Chúng quăng "đồng thịt" trên vai xuống sàn xe và khởi động máy nổ cấp tốc. Trong tích tắc, chiếc xe tải chồm lên trên con đường chằng chịt ổ gà.

Lúc này Corget đã quành lại nhập bọn với bạn bè, nó thở phào.

- Kafi vẫn nằm im ở vị trí cũ, tại nó không sửa nên tụi mình bị một phen yếu bóng vía.

Tidou như nhắc tảng đá nặng ngàn cân khỏi ngực.

- Tạ ơn trời đất, mà thấy chuyện xảy ra vừa rồi không?
- Thây. Hai gã người lớn khiêng một thùng ốc tiêu. Lúc xuống xe thì thùng nhỏ sống nhăn răng nhưng lúc lên xe lại thì hình như thùng nhỏ đã... tắt thở.

Trong một giây Thủ Lãnh lục thám lử lạnh buốt sống lưng, hấn đảo mắt dáo dác nhìn đồng bọn:

- Tụi bay nghĩ sao về cái xác bé bỏng ấy ?

Năm cái miệng ồ lên thảng thốt:

- Niky!

- Đúng vậy, dòm sơ tướng tá chúng ta đều biết thằng nhỏ là Niky. Trời đất quỷ thần ơi, chẳng lẽ ông già nó và người bạn nữ thủ tiêu con ruột của mình ư ?

Corget gãi đầu bối rối:

- Hùm dữ cũng không ăn thịt con, mà ạ.

- Chính vì thế tao càng củng cố mỗi nghi ngờ rằng Niky đang rơi vào tay bọn tội phạm quốc tế. Chúng lợi dụng thằng nhỏ làm giao liên và nguy trang vẻ ngoài lương thiện của một nhóm du khách, đến bây giờ sau khi sử dụng xong thì chúng khử đẹp.

Giả thuyết "ba trợn" của Tidou làm cả lũ nao núng. Chúng trở về nơi căng bạt để lấy đèn pin, hai cây nến và thả Kafi ra. Bistèque hồi lộ hai cục đường vào mồm Kafi khiến quái cầu cảm động.

- Ặng, Ặng...

- Tao hiểu mà đang nói lời cảm ơn, sói thần ạ. Có điều sứ mạng của mà bây giờ nặng nề hơn nhiều, mà đã chứng kiến từ đầu đến đuôi rồi chứ.

- Ặng...

- Ô kê, hãy tìm dấu vết lũ ác ôn đã biến vào rừng.

Kafi được lời như cời tấm lòng. Con quái cầu bị chôn chân có dịp ra tay độ thế. Nó hộc lên một tiếng và kéo các chủ nhân trẻ tuổi vô tuốt luốt mé rừng bên trái.

- Con chó đã khám phá đường đi nước bước của chúng.

Mặc kệ loài người hò hét, Kafi âm thầm lao từ tảng đá này đến bụi rậm kia, nó chạy lảng xảng như gà mắc đẻ cuối cùng đưa bọn nhóc lạc vào mê hồn trận hết biết đường vô.

Corget hoảng vía :

- Mà rủ tội tao xuống địa ngục hả Kafi ?

- Gừ, gừ...

Kafi rít lên trong kẽ răng. Chỉ thấy loáng một cái, con cầu đã phi vút vô một trảng rừng thưa đầy đất đá, rễ cây không bám nổi. Cảnh tượng trước

mắt na ná như một bãi tập dành cho loài ngựa bị bỏ hoang khiến Gnafron tá hoả tam tinh. Nó tru tréo:

- Chúng ta lạc vào trường đua ngựa thời tiền sử, các bạn ạ.

Bất chấp Hề Xiếc tru tréo, Kafi ngoáy đuôi đảo xà quần quanh địa điểm giống như bãi tập ngựa. Tidou trở lên bình tĩnh lạ thường.

- **Đúng** rồi, hồi này ba con ma đã từng ngồi đây nghỉ ngơi.

Hắn lập tức nhá đèn pin. Ánh sáng quét một vòng các mô đất trụi lụi. Chặt chặt, chung quanh đây làm gì có dấu vết đám người trên xe tải.

- Gừ gừ...

Kafi cứ ngồi lì trước một tảng đá to tướng dùng một chân trước cào cào. Thái độ quái đản của nó khiến Tidou chú ý, hấn huyết sáo.

- Lại đây anh em !

Nhanh như cắt, cả đám đổ xô về chỗ tảng đá. Thoạt nhìn thì tảng đá chẳng khác gì đồng đá lổn ngổn trên "bãi tập ngựa", tuy nhiên còn lâu các thám tử nhà nghề mới bỏ qua. Lực sĩ Tondu đẩy thử tảng đá lên và kêu Corget trợ lực. Hai thằng có vóc dáng mạnh mẽ như hai con trâu cui ấy xô bật tảng đá mà Kafi đang cào châu rìa.

- Ổ là là...

Tảng đá được hất sang một bên lộ ra một miệng hang sâu hoắm đủ để một người chui vô thoải mái. Gnafron quét đèn pin loang loáng.

- Mẹ kiếp, Kafi chì thiệt. Đây là đường hầm dẫn xuống ma vương.

Miệng hang vừa lộ ra là Kafi phi vào chớp nhoáng. Trong nháy mắt, bỗng con cầu biến mất giữa đường hầm đen thui. Hề Xiếc nhảy cà tưng:

- **Ê, mày tính chơi gác tao sao, đợi tao với Kafi.**

Không hề ngại nguy hiểm, thằng Hề nổi gót theo con chó. Khởi phải nói, phía sau là lũ nhóc dò dẫm từng đứm, trừ Guille có nghĩa vụ ở ngoài canh gác đường hầm.

Lũ nhóc mò mẫm được khoảng chục thước bất ngờ khựng lại trước một hành lang ngoặt phải. Chúng bắt đầu cảm thấy bối rối. Giọng Giác Đấu nghe khàn đục như thiếu dưỡng khí.

- **Càng lúc càng ngộp thở, kiểu này lạng quạng ngọn núi lở lói ụp xuống đầu chôn sống chúng ta.**

Tidou bình phẩm:

- **Chắc chắn đây là khu chuồng trại cũ của bãi tập ngựa trong rừng. Mà coi căn phòng còn nguyên nền trước mặt kia, tất cả phơi bày chứng tích sau hậu quả một trận lở núi.**

- **Đồng ý. Ở, có gì xảy ra thế Gnafron ?**

Thằng Hề đang bươn bả dẫn đầu bỗng ré lên:

- Tao thấy... thấy rồi. Chúa ơi, chính là nó...
- Nó là thằng nào?
- Thằng Niky tóc vàng ấy. Nó đã chết thê thảm.

Tidou chụp cây đèn pin của Gnafron và hất cu cậu sang một bên để vượt lên. Đằng sau hẳn là những thằng bạo phổi cũng liều mạng sẵn tới. Ánh sáng tập trung vào thân hình mềm nhũn của Niky bị trói gô ở góc căn phòng bị sụp. Thằng bé đáng thương mắt nhắm tít nhưng thịt da không hề có vết máu nào.

Tidou quỳ mọp xuống cạnh thằng bé mà chính hẳn từng đặt nghi vấn. Nỗi hối hận quá lớn khiến nước mắt hẳn trào ra.

- Tao thành thực xin lỗi mày, Niky.

Các chiến hữu của hẳn cũng sụt sịt:

- Tụi tao vô cùng có lỗi, hic, hic...

Đúng lúc tang tóc nhất, tiếng thằng Đầu Bếp vang lên :

- Tao... Tao có cảm tưởng lồng ngực nó còn phập phồng....

-Hả?

Tidou thò tay bắt mạch. Khuôn mặt hẳn giãn ra:

- Mày nói có lý, mạch đập nhanh chứng tỏ nó bị xốc rất mạnh. Tụi mình cắt dây trói và khiêng cu cậu ra ngoài càng sớm càng tốt.

Ngay tức khắc, Niky được các cứu tinh bế xốc vô vách hầm và được hô hấp nhân tạo kết hợp với xoa bóp y học dân tộc. Tụi nhỏ vốn đã quen công việc sơ cứu nên vấn đề hồi tỉnh của Niky chỉ còn là thời gian lâu hay mau.

Lúc này Gnafron đã hoàn hồn. Nó quanh trở lại nơi xảy ra sự cố.

- Các bạn ơi, tao vừa phát hiện một kho vũ khí kinh khủng gồm cuốc, xẻng, cuộn dây điện... đủ để một ngôi làng cỡ Reillanette bay tung lên trời.

- Đâu, đâu ?

Gnafron thoát ần thoát hiện trong hành lang tăm tối khiến đồng đội đi theo nó phải mệt đứ đừ. Cu cậu giơ cao một chiến lợi phẩm vừa mới tìm được.

- Đây nè, thêm một bản vẽ về nhà máy nguyên tử Marcoule nhưng khác với bản vẽ mà tụi mình khám phá trong túp lều dưới chân cối xay. Tấm hoạ đồ này lạ lắm, mọi dấu thập đều liên kết tại một điểm nằm ngoài hàng rào nhà máy.

Tidou sẫm soi chiến lợi phẩm bằng giấy. Hả hít hà:

- Có gì khó giải thích đâu, những đường kẻ chính là đường dây điện dẫn đến tổng hành dinh của bọn khủng bố. Chắc chắn, rõ ràng bọn thích khách quốc tế này chuẩn bị cho công trình thế kỷ của quốc gia nổ tan thành mây khói đây.

Đám trẻ bủn rủn chân tay, giọng Corget nghe nghèn nghẹn:

- Chúng ta phải khám phá sào huyệt bọn chúng trước khi mọi thứ muộn màng.

- Ư ư ư...

Một tiếng rên sâu thẳm ré lên làm các thám tử hết hồn quay lại. Té ra Niky đang gắng gượng lồm cồm ngồi dậy nhưng ngồi không nổi nên ngã lăn dưới nền đất ẩm. Tondu Giác Đấu mau mắn dựng thẳng nhỏ dựa lưng vào vách đá. Nó thì thầm:

- Tỉnh rồi hả Niky ?

Niky không trả lời chỉ giương cặp mắt vô hồn nhìn những ân nhân như nhìn những con quái thú xa lạ.

Tondu kiên nhẫn:

- Bạn bị đánh thuốc mê hả Niky, hồi nãy hai thằng đàn ông giải bạn đi và... chúng tôi đến kịp thời cứu bạn.

Niky ngộ nguậy được tay chân nhưng dây thần kinh phát âm ở cuống họng bị tê liệt. Sau tiếng rên duy nhất mới rồi, hiện thời đổ nó thốt nổi câu nào.

Corget quơ mười ngón tay trước mặt chú bé làm như thể nó bị mù

- Có hai người lớn gian ác tổng bạn vô hãm và trói chặt tứ chi. Họ có phải là bố bạn và người quen bạn hay không?

Môi Niky mấp máy một cách khổ sở. Thực vô ích, trước tình trạng nạn nhân bị á khẩu quá đột ngột, Hề Xiếc bỗng loé ra một sáng kiến. Cu cậu le như cheo quơ vội tẩm hoá đồ vùng Marcoule chìa liền trước mũi thẳng bé.

- Thấy gì không Niky, tao vừa thó được bản vẽ bí mật này trong "kho vũ khí" của bọn tội phạm đây.

Đòn trấn áp tinh thần của Hề Xiếc tỏ ra có hiệu quả. Coi kìa, Niky đã nhúc nhích được ba ngón giữa của lòng bàn tay.

- Sao, "ba" cơ à. Nghĩa là ba mày thanh toán, mày để bịt miệng

Niky lắc đầu nhẹ nhàng, nó cố gắng làm cho quan toà Hề Xiếc hiểu rằng có sự liên quan giữa bản đồ Mareoule và con số 3 huyền ảo,

Gnafron cụt hứng:

- Hay là mày định nói ba người muốn làm nổ tung nhà máy điện nguyên tử?

Niky thoáng cau mày. Nó đưa hai bàn tay chụm lại làm như sắp vỡ một trái banh rồi dang thẳng cánh ra.

- Ô hô, bom sắp nổ ư?

Thằng nhóc tóc vàng gật mạnh. Nó gập tay trái với ý định xem đồng hồ và một lần nữa xoè đúng... 3 ngón.

Corget la làng như Archimède tìm ra sức đẩy của nước.

- Xong rồi. Bạn mình cho biết 3 giờ sáng nay bom sẽ xoá sổ khu này thành bình địa.

Đám trẻ thấy Niky thở phào nhẹ người mà da thịt phát run. Trời ạ, bây giờ là 2 giờ 10 phút. Chúng còn 50 phút nữa để chứng kiến mình

tan xác cùng với thành phố chợ trời.

Bảy

Chất nổ dưới đường hầm

Những người bạn đồng hành không ngờ chúng đang nắm trong tay vận mạng của một trung tâm nguyên tử lực. Điều cần thiết lúc này là phải thật tỉnh táo, chúng chỉ có 50 phút để cứu vãn tình thế, những cái đầu nóng chỉ tổ làm cho nội vụ rối beng thêm.

Số phận Niky kể như cũng được định đoạt. Nó đã được cứu sống nhưng vì quá sốc nên hệ thần kinh chưa khôi phục nổi. Tối thiểu trong một thời gian dài, thẳng nhóc chưa thể bật thành lời.

Trong lúc hiểm nghèo, bao giờ Tidou cũng chứng tỏ mình là một tướng quân đầy bản lĩnh. Hấn khoát tay:

- Chúng ta đã có sơ đồ tấn công Marcoule và "Kho vũ khí" của bọn tội phạm. Vấn đề bây giờ là tìm cho ra "lỗ hổng" ở hàng rào. Lỗ hổng đó là quái quỷ gì vậy? Phải chăng nó là một con đường ngầm dưới hàng rào tương tự như đường hầm chúng ta vừa chui vô để giải thoát Niky.

Gnafron bổ sung:

- Theo tao biết thì toạ độ "Zêrô" trên bản đồ nằm ở góc đông bắc nhà máy.

Corget có ý kiến nào không?

- Tao tính giờ tay đây. Tao đề nghị tụi mình chia phe đánh cho chắc cú. Đầu Bếp và Nghệ Sĩ sẽ ở lại hang để chăm sóc Niky và quản lý xe cộ, Giác Đấu và Hề Xiếc bắt buộc phải xông đến đồn cảnh sát dù họ có cười cũng mặc kệ. Tụi bây cứ đem theo hoạ đồ phá hoại là họ tin mình đứng đắn đàng hoàng.

Hề Xiếc nhip nhip chân:

- Còn mày?

Tidou trả lời thay Corget:

Nó và Kafi sẽ theo tao với cái đèn pin, bốn phận tụi tao là xác định toạ độ số 0 và hướng dẫn cảnh sát bao vây bọn tội phạm.

- **Coi chừng nghe, bọn khủng bố có súng là cái chắc.**
- **Yên trí đi chiến hữu, chia tay và chúc lành nhau lúc này là vừa.**

Đám trẻ không còn "hưỡn" mà bịn rịn, hai nhóm theo hai hướng lên đường còn một nhóm trụ tại chỗ. Dưới màn trời đầy sao chi chít, thành phố hạt nhân Mareoule cạnh tranh bằng một rừng tia sáng nhấp nhô.

Nhóm của Tidou và Corget theo lộ trình ngược lại để đến góc phía bắc của nhà máy. Đêm không trăng hồi hộp lạ lùng, Kafi sau chiến công giải cứu Niky rất hào hứng chạy lon ton sau 2 xe gắn máy. Lũ nhóc vừa ngồi xe vừa dắt xe tùy theo đoạn đường bằng phẳng hay khúc khuỷu, trong bóng đêm ma quái, hai hảo hớn đầu lĩnh ngậm miệng cổ chạy đua với từng giây đồng hồ để tới mục tiêu.

Cuối cùng Corget ngừng lại thở phì phò. Cánh tay nó giơ lên không muốn nổi:

- **Nhìn kìa Tidou, một hàng rào điện.**

Lạy chúa, vậy là đã tiếp cận Mareoule. Hai thằng xuống xế lộ bộ dọc hàng rào cho khỏi bị chệch hướng. Corget thều thào:

- Chỉ còn 27 phút.
- Tao hiểu, bắn chậm là chết.

Mình mầy Tidou ướt đầm mồ hôi dù trời đã về khuya. Hắn vuốt mặt rồi xoa đầu Kafi như nhắc khéo con sói phải tuyệt đối câm mồm. Chẳng mấy chốc hai thằng mò sang góc phải hàng rào, Tidou nói nhỏ :

- Quăng xe ở đây.
- Ô kê, chúng ta sắp đến toạ độ 0 trên bản đồ phòng thủ.

Hai chiếc xe vừa nhét vào bụi rậm, bất ngờ Corget la lên:

- Tidou...

- **Sao?**

- Tao nhìn thấy một chiếc xe tải nguy trang um tùm lá.
- Chết mồ tổ, đúng là chiếc xế hộp màu đen **của lũ người cắm trại ở**

Reillanette.

- **Còn phải hỏi, sào huyết chúng có lẽ chi quanh đây.**

Đúng lúc đó Kafi giăng sợi dây suýt tuột khỏi tay Tidou. Con sói khịt khịt rồi lôi tuốt hai thằng vô hết bụi rậm này đến bụi rậm khác. Nó không cần biết hai cậu chủ bị gai nhọn cào xước mặt mà chỉ tập trung vô khứu giác của mình. Coi, tại một điểm đáng nghi ngờ, nó nổi xung lên cào đất lia lịa. Đất ở đó mềm xốp khiến tóc gáy hai thằng dựng đứng lên.

Tidou thì thầm:

- Có thể là một đường hầm mới đào, Corget ơi...

Hầm rằng Corget đánh cầm cập. Giờ thì Kafi dừng hẳn lại, duỗi hai chân ra phía trước và áp tai sát mặt đất nghe ngóng. Nó hất mồm về Tidou ra hiệu cho chủ nhân lật mớ cành cây gãy nguy trang cái hang lên.

Trời ạ, trước mắt hai đứa lúc này là một cái lỗ sâu hoắm lờ mờ bốc mùi ẩm mốc. Tidou trườn như con rắn mối.

- Tao nghe có **tiếng** rì rầm nhỏ xíu dưới đường hầm.

Corget gật đầu :

- Mà đưa cây đèn pin cho tao nhanh lên, tao sẽ trèo lên cây sồi bắn tín hiệu cho cảnh sát biết.

Thằng cốt đột leo thoăn thoắt. Xem ra tài nghệ leo trèo của nó chẳng hề thua sút Gnafron. Ở dưới đất Tidou dòm lên mà trống ngực đánh lô tô không ngớt. Chớ gì nữa, hẳn đang nằm dài ở một đầu đường hầm trong khi bọn khủng bố thì đặt bom ở đường hầm đầu kia, cảnh sát mà đến chậm thì... ba hồn chín vía.

- Ặng...

Kafi rít khe khẽ như muốn chui xuống đường hầm dưới hàng rào để săn lũ... tội phạm. Mẹ kiếp, bọn gián điệp quốc tế nào phải là chồn hoang mà quái cầu giỡn mặt, cà chớn là đứt bóng như chơi.

Tidou kèm chặt sợi dây buộc cổ Kafi và âm thầm cầu nguyện. Khốn kiếp thật, chẳng lẽ hai thằng Tondu và Gnafron bị cảnh sát làm khó dễ ở đồn.

Thời gian càng trôi thì cái chết càng gần. Không hiểu ma đưa lối quỷ dẫn đường làm sao mà Corget làm gãy một nhánh cây nghe răng rắc.

Tidou chết đuối buông lỏng sợi dây và thế là... Kafi lủi xuống lòng đất ngay.

- Kafi !

Hắn thốt lên tuyệt vọng bởi con chó đã mất hút dưới hang hùm. Không một tích tắc chần chừ, hắn chui tọt vô miệng lỗ đen ngòm bất chấp tử thần đang chờ đợi. Trong đầu Tidou lúc này chỉ có hình ảnh Kafi lảng vảng, không biết hắn bò được bao nhiêu mét thì khựng đầu gối lại bởi thằng Corget hỗn hển phía sau lưng.

- Chúa ơi, tao phải tuột xuống để rượt theo mày đây, mày điên rồi Tidou...

- Không. Kafi đang gặp nguy hiểm.

- Tao lạy mày.

Hai thằng giằng co nhau một hồi trong đường hầm cho tới lúc tiếng gừ phẫn nộ của Kafi từ títt đằng xa vọng lại. Sau tiếng gừ là một tràng sủa căm hờn chứng tỏ con sói đang chiến đấu với các kẻ thù mạnh mẽ hơn hẳn.

Grâu... Grâu...

Mắt Tidou tối sầm:

- Buông căng tao ra, con cầu sắp bị bắn.

- Tao lạy mày.

Tidou thu hết mười thành công lực gào lên:

- Tấn công chúng trước khi bị hạ, Kafi !

Tiếng tri hô của hắn dường như có tác dụng cụ thể, con sói không sủa nữa, chỉ còn nghe tiếng gầm gừ xáp trợn của một ác thần. Cuối đường hầm, một tiếng kêu thảm thiết vọng tới.

- À á a...

Ánh đèn đằng xa tắt phụt, hình như ác thần Kafi đã ngoạm hàm răng bén ngọt tựa lưỡi lê vào bắp thịt cừu nhân. Tidou giựt mạnh giò ra khỏi bàn tay thô bạo của Corget.

- Kafi thả rồi, tao phải tiếp viện thôi.

- Khoan đã sếp, tao nghe có tiếng động sau lưng...

- Hà ?

- **Thằng nào lăn đá bít đường rút của tụi mình.**
- **Trời đất !**

Tidou nghiên răng ken két:

- **Ngộ biến phải tòng quyền, chúng chặng đường rút thì tụi mình thanh toán lồi ra đầu kia. Đồng ý không ?**

- Đồng ý, chúng ta không còn cách nào khác. Ế, ế...
- Gì nữa ?
- Không phải chúng bịt kín miệng hầm mà chúng đang dí sát nút sau lưng tao.
- Quay lại nghênh chiến ngay Corget. Mày cầm đèn pin này rọi thẳng vào mắt tụi nó.

Coi, ánh sáng ngọn đèn vừa loé lên là giọng cứu tinh Gnafron vang rền:

- Tụi mày **khùng** rồi hả, chói mắt quá. Tao là Hề Xiếc đây.
- Ủa ?
- Nép qua một bên ngách hầm lẹ lên cho cảnh sát vô trước. Quân tiếp viện đã tới.
- Hoan hô chiến hữu. Tụi tao vốn sở trường môn lách người mà.

Tidou và Corget dán mình sát vách còn hơn thẩn lẫn cho ba cái bóng lăm lăm súng ống trườn qua. Chúng nửa mừng nửa lo bởi không nghe tiếng Kafi ca khúc khải hoàn nữa. Trời hỡi, chuyện gì đã xảy đến với thần sói ?

Tidou dĩ nhiên là thằng đầu tiên nối gót viên cảnh sát đi chót. Hắn mò theo ánh đèn pin của

lực lượng vũ trang và giật nảy mình. Kia kìa, cuối hang ngậm lù lù thể ngòi chễm chệ của Kafi. Con chó y chang một vị hoàng đế hất nanh nhìn xuống triều thần đang phủ phục.

Khi hít được hơi Tidou, nó gầm lên một tiếng long trời lở đất.

Grâââ !

Ba viên cảnh sát suýt bật cười trước một cảnh tượng thật bi hài. Còn phải hỏi, hai gã đàn ông xiêm áo rách te tua giờ hai tay khỏi đầu chờ Kafi tuyên án tử hình hơn là chờ cảnh sát đến bắt.

Trên mặt đất sờ sờ một chiếc máy kỳ lạ có nhiều núm nhỏ và một ăng ten nằm lẩn lóc kể bên. Cây đèn pin cũng thảm hại không kém, mặt kính bị bể nát chứng tỏ nơi đây vừa xảy ra một trận thư hùng.

Tidou bàng hoàng xúc động. Trong một giây hẩn hình dung lại cảnh Kafi tấn công hai đối thủ chứ sao. Có lẽ quái cầu tấp dính cườm tay gã cầm đèn khiến tên này té sấp mặt làm bể kính đèn pin khiến đường hầm chìm trong bóng tối. Trong bóng tối, Kafi thừa sức chấp hai mạng. Tiếng gừ gừ của nó uy hiếp đối thủ đâu kém gì tiếng báo đốm. Có khi hai tên khùng bố trong cơn mơ màng lầm tưởng bị một chú beo ác chiến tấn công.

Tidou sức tỉnh giấc mộng, hẩn réo inh ỏi.

- Kafi, chú mày thật tuyệt vời.

Mấy tên khùng bố vẫn chưa hoàn hồn, chúng run như cầy sấy bởi một loạt đèn pin chiếu thẳng vào mặt. Thậm chí súng ngắn giắt lưng mà chúng cũng chẳng dám rút ra.

Tiếng người đội trưởng cảnh sát vang lên:

- Đầu hàng mau lũ điên rồ.

Lực lượng an ninh bập cồng số 8 vào cổ tay hai gã đàn ôn chớp nhoáng. Trong không khí chiến thẳng, Tidou sung sướng ôm chầm lấy Kafi, mừng mừng tủi tủi. Hẩn cảnh cáo:

Bộ phận điều khiển bom nổ vẫn còn nguyên trong đường hầm.

Dĩ nhiên người thừa hành pháp luật biết điều đó. Họ đẩy hai gã tội phạm đi trước. té ra lối thoát chỉ cách đó vài mét, bọn phá hoại đã tính toán cực chu đáo, chúng khôn khéo đào một hang ngầm giữa những hàng cột kim loại dùng để xây nhà kho hòng lọt vô tận trung tâm. Kinh khủng. Chỉ đáng buồn cho chúng là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Phái đoàn thám tử leo lên các đồng sắt trong lúc tiếng còi báo động hú rùng rợn, Chưa đến năm giây, chung quanh họ nườm nượp từ cảnh sát bảo vệ cho đến các kỹ sư, công nhân đủ dạng. Cả nhà máy thức giấc.

Hai gã đàn ông líu ríu như hai con gà mắc mưa bước vào phòng hỏi cung. Viên đội trưởng oang oang:

- Mấy cháu và con chó vô đây với tụi chú.

Hai tên khùng bố úp mặt vào tường. Chúng đứng đưng trước những câu chất vấn theo đúng luật im lặng nhà nghề khiến cảnh sát sôi ruột.

Gnafron nói nhỏ:

- Chúng không phải là hai du khách cao lớn cùng đi với thằng Niky. Hai tên này tóc màu nâu và nhỏ con hơn.

Corget nhún vai:

- **Chẳng có gì khó hiểu cả, đám du khách có thể là tông phạm trong những cuộc hẹn thâm đêm suốt sáng.**

Tidou bắn ánh mắt về phía các bạn ra dấu cấm hở môi. Trời ạ, chúng làm sao nữ tố cáo Niky được khi thằng bé tóc vàng đáng thương đó được Nữ Tiên Tri "bảo kê" bằng... linh tính con gái.

Thằng Giác Đấu quá hiểu cái nhìn lăm lờ của Thủ Lãnh. Nó rù rì:

- Đôi khi vì Mađy, chúng ta sẵn sàng chịu thiệt thòi...

Cu cậu chưa diễn đạt xong ý tứ riêng thì cửa phòng hỏi cung bật mở. Giữa đám đông hỗn độn trước phòng, một giọng sang sảng vang lên như chuông gióng:

- Tôi cần gặp cảnh sát, con trai tôi bị mất tích...

Ba chữ "con trai tôi" làm Tứ thám tử sững sờ. Phải chăng kẻ vừa phát ngôn là bố ruột của Niky? Ngay lập tức, đám trẻ hấp tấp nhào ra đám đông ngó dáo dác đúng lúc hai nhân vật bí hiểm cắm trại dưới chân cối xay gió tràn tới.

Tidou chới với:

- Ái chà...

Hắn nín bật bởi vị giám đốc nhà máy nguyên tử Marcoule vẫy tay:

- Vô trong này, hai người anh em.

Đám trẻ càng há hốc mồm. Gnafron nhanh chóng chụp vai ông giám đốc:

- Những kẻ mới đến là ai vậy bác ?
- Ô, ta cứ tưởng các cháu biết rồi chứ. Họ là "cảnh sát chìm" thuộc lực lượng phản gián quốc gia đến đây từ vài tuần trước để truy nã bọn khủng bố quốc tế.

- Lạy Chúa !

Lũ nhóc thì như bị đánh búa trúng tam tinh, chúng què xệ nhìn nhau ngỡ ngàng. Tidou thấy vành tai Tondu đỏ rần còn hấn thì lòng bùng lỗ nhĩ. Hấn ấp úng :

- Bác nói thiệt hay giỡn chơi hả bác ?
- Sao, tôi mà nở đùa với các cháu à, chúng tôi còn biết họ cắm trại trong một ngôi làng nhỏ có tên là Reillanette và thường xuyên tuần tra đêm quanh khu vực Marcoule.

Tidou xụ mặt. Hấn nháy mắt với các bạn:

- Tụi mình đều thua Mady một bức về cái khoản... linh tính.

Corget cười gượng gạo:

- Hai vị khách mới đến đang cãi cọ rùm beng kia, đợi mình phỏng vấn họ chút coi.

Cu cậu liền lại gần người đàn ông có khuôn mặt râu rĩ:

- Chào chú, tụi cháu nghe nói chú đang tìm con trai thất lạc đúng không ạ ?

- Ở ờ...

Có phải cậu ấy tên là Niky không vậy chú ?

Người cảnh sát chìm thuộc lực lượng phản gián tái mặt:

- Sao cháu biết Niky ?

Trong lúc Corget ú ớ chưa biết phỏng vấn tiếp ra sao thì Tondu chen vô:

- Tụi cháu chẳng...những biết Niky mà còn quen mặt chú nữa. Tụi cháu chính là bảy đứa trẻ cắm trại ở Cối Xay Vàng gần túp lều hai chú.

- Thảo nào..:

- Nhân tiện đây cũng xin báo tin cho hai chú biết luôn, Niky đã bị hai gã kia bắt cóc và nhốt trong một cái hang ngay chỗ bãi tập cỡi

ngựa trong rừng.

Hai người lớn ngỡ ngác và sau đó mặt mày trắng bệch. Không đợi họ thúc giục, Giác Đấu nói lớn:

- Hai chú có xe hơi không ?

Nó vờ vịt nói vậy chớ đứa nào lại không biết chiếc xe tải mi ni màu dầu hắc lù lù trước cổng nhà máy. Viên sĩ quan phản gián rối rít:

- Xin mời các thám tử lên xe gấp.

Thế là nguyên băng bốn đứa và Kafi phóng vọt lên ghế sau. Dưới sự hướng dẫn minh mẫn của Tidou, chiếc ô tô lao vút vô cánh rừng sồi. Người đồng nghiệp của bố Niky cầm lái, ông ta nói giọng dân vùng Alsace rất nặng mùi thổ ngữ.

Chúng ta chạy lối đường mòn, phải không ?

- Vâng!

Tội nghiệp đấng sinh thành ra Niky, ông gần như gục đầu lên cánh tay. Tondu an ủi:

- Tụi cháu đã cử bạn bè chăm sóc cho Niky, chú đừng lo lắng.

- Chú cảm thấy có lỗi, các cháu ạ

Chưa qua hết rừng sồi, xe hơi đã muốn bị lún sình. Gnafron la lên oai oái:

- Chúng ta xuống xe đi bộ chắc ăn hơn, gần đến rồi.

Mọi người trên xe hộc tốc tung cửa băng băng về hướng bụi rậm. Tondu guồng chân chạy thốc lên phía trước, nó định vị nơi Bistèque có thể đứng gác và bắt tay làm loa réo ầm ĩ:

- Đầu Bếp ơi, có quân tiếp viện đến đây.

- Ú ù Giác Đấu hả, tao nghe rõ.

Trong nhấp nháy, phái đoàn đã lố nhố trước miệng hang. Bistèque hươ tay phân bua:

- Thăng Guille đang ở trong đó với Niky. Cứ từ từ mà vào.

- Giới thiệu cho mày biết, hai ông du khách này là cha và chú của Niky đấy.

- **Thì sao ?**

- Hai chú ấy là cảnh sát đặc nhiệm.

- Hà ?

Từng người một lặng lẽ nối đuôi bò vô đường hầm. Viên sĩ quan phản gián cao lớn mò đến căn phòng thuộc bãi tập ngựa trước tiên. Ông ta rưng rưng khi phát hiện Niky nhắm nghiền mắt dựa lưng vào vách đá.

- Niky, ôi Niky...

Guille ôn tồn giải thích:

- Cậu ấy cần ngủ, chú ạ. Hồi nãy cậu ta có ấp úng vài tiếng rồi lại ngủ vùi.

Viên sĩ quan ôm Niky khóc ròn:

- Tội cho con trai tôi, tôi chỉ còn nó là người **thân duy nhất**.

- Cháu hiếu. Việc cần làm bây giờ là **đưa cậu ấy đến bệnh viện ngay**.

- **Đúng thế, bệnh viện Mareoule...**

Hai người đàn ông bế xốc Niky lên tay bò lùi ra cửa hang và đặt thẳng bé nhẹ nhàng lên băng trước xe tải. Coi, Niky tuy chưa hồi phục nhưng sắc diện đã tương đối hồng hào.

Bố Niky phán gọn ghẽ:

- Các cháu hãy cùng đi với chú, sự có mặt của các cháu cực kỳ cần thiết cho việc điều tra tội phạm. Mong các cháu đừng chối từ.

Tidou đành quav lại dặn dò Bistèque:

- Mà với thằng Nghệ Sĩ phóng xe ga về trung tâm nguyên tử nhé, chúng ta sẽ hội ngộ ở đó.

Bốn đứa và Kafi lại bay lên băng sau xe hai viên sĩ quan mặc thường phục.

Niky mở bừng mắt trong căn phòng nhỏ màu trắng thuộc bệnh xá của nhà máy Marcoule. Nó chớp chớp mi và bất động trước một trong hai "khách du lịch giả hiệu".

- Ba, ba ơi,..

Thằng bé lóc vàng giơ hai cánh tay ra, phút giây trùng phùng thật cảm động, hai bố con thể hiện tình phụ tử trong nước mắt chan hoà.

Người đàn ông thì thầm:

- Niky này, cơn hãy bình tâm và nhớ lại tất cả xem nào. Chuyện gì đã xảy ra cho con vậy ?

- Hu hu, con có lỗi,..

- Không phải lỗi của con, đáng lẽ ba đã dặn con phải ở lại lều như những đêm trước.

- Hu hu, ba đừng xoa dịu con nữa. Quả là con có lỗi, mới đầu con cũng ở lại lều nhưng sau đó bất ngờ một con thỏ rừng chạy nhón nhơ trước mắt. Con nhịn không nổi nên rượt theo nó. Thế là trò chơi ú tim xảy ra, con thỏ chạy xa đến mức độ con quên mất đường về.

- Tội nghiệp con tối.

- Con bị lạc trong một khu rừng sồi và bị chặn lại bởi hai người lớn có khuôn mặt đanh ác. Họ **hỏi con tại sao lại tò mò về họ, trong khi con chưa biết trả lời ra sao thì một trong hai người xiết cổ con và chụp khăn tẩm thuốc mê vô mặt. Trong cơn mơ màng, con còn nhớ họ lôi con đến một chiếc xe màu đen y hệt xe của chúng ta và chạy sâu vào rừng. Con hoảng sợ nhào xuống xe chạy trốn lúc họ dừng lại, nhưng có lẽ thuốc ngủ đã ngấm nên đành ngã quỵ xuống một trảng đất trống.**

Người cha đau đớn:

- Ba không ngờ con trải qua tai nạn kinh hoàng đến thế.

- **Đừng cắt lời con thưa ba. Lúc đó con gần như ngất đi, con có cảm tưởng họ nhét con vào một hang động thời tiền sử đầy vũ khí bí mật, bên cạnh con là một cái thùng kính có nút bấm và dây điện chằng chịt. Họ xì xầm rằng “3 giờ sáng hành động” và thản nhiên bỏ đi sau khi lăn tảng đá bít miệng hang. Khi ấy, con nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại ba nữa.**

Viên sĩ quan đặc nhiệm thôn thức:

- Hic, ba xin lỗi con...

- **Không, ba có nghĩa vụ của ba để bảo vệ đất nước, trong lúc thiếp đi con mơ hồ hiểu rằng hai kẻ hung dữ kia chính là đối tượng khủng bố mà ba truy đuổi một tháng ròng rã. Con biết ba muốn bảo vệ sự an**

toàn của nhà máy điện nguyên tử, nhưng con cũng biết rằng 3 giờ sáng quả bom sẽ nổ.

Niky hít một hơi dài rồi kết thúc câu chuyện ly kỳ.

- Cho đến khi tỉnh lại con vẫn không thể mở miệng được dù rất muốn nói. Con hiểu những người bạn tốt của chị Mady đã cứu con nhưng con chỉ biết ra hiệu bằng tay thôi ba ơi...

Người cha khóc thành tiếng:

- Ba đã thiếu quan tâm đến con từ hồi mẹ mất...

Ông im lặng vài giây rồi cứng cỏi trở lại. Ánh mắt ông tha thiết nhìn về đám trẻ.

- Niky này, những ân nhân của con đang có mặt tại đây. Không có những hiệp sĩ trừ gian diệt bạo này thì cha con ta chẳng còn mong gặp lại. Con hiểu chứ, nếu chúng, bọn khủng bố không bị tóm cổ thì sức tàn phá của quả bom khủng khiếp sẽ chôn vùi trung tâm nguyên tử khổng lồ lẫn con dưới lòng đất. Đó là chưa kể ảnh hưởng phóng xạ sẽ gây nguy hiểm cho vùng này hàng chục năm.

Ông căn môi nói với các thám tử mà ông vừa phong tặng danh hiệu "hiệp sĩ":

- Thay mặt cho lực lượng chống gián điệp, chú vô cùng biết ơn các cháu. Ba tuần nay tụi chú đã tuần tra nát khu Marcoule nhưng vẫn không phát hiện tung tích bọn khủng bố. Chú đâu ngờ hai tên khốn đó rúc dưới đường hầm. Một loại đường hầm cao thủ bắt đầu từ một bụi cây xuyên dưới hàng rào điện tử và kết thúc tận trung tâm. Rõ ràng bọn chúng được đào tạo luyện tập và nghiên cứu cách đánh đó từ lâu.

Corget lí nhí:

- Đầu đuôi chỉ là tình cờ thôi mà chú. Tụi cháu ngẫu nhiên đi dạo trong rừng...

- Các cháu khỏi cần giả bộ khiêm tốn. Không có tinh thần cảnh giác cao và không có cái nhìn "ra đũa" sẽ chẳng bao giờ các cháu khám phá con đường ngầm bí mật đó đâu.

Gnafron liếc Kafi và lên tiếng... cà lăm:

- Tại... tại chú không hiểu đó thôi. Thực ra tụi cháu theo ... theo dõi hai kẻ khác...

Ông bố Niky chơi với:

- Hai kẻ nào nữa ?
- Tụi cháu hành quân đêm đến Marcoule chỉ vì... vì...
- Ôi, cháu làm tôi muốn điên cái đầu.

Corget cười ha hả:

- Thế này nhé, tụi cháu theo dõi hai chú vì nghi ngờ hai chú là **khủng bố giả dạng thường dân.**

- Trời đất quỷ thần ơi!

Hai viên sĩ quan an ninh muốn té ngựa. Người đồng nghiệp của cha Niky há hốc mồm:

- Chú... chú đã làm gì cho các cháu phải nghi ngờ ?
- Hai chú đã làm vô khối chuyện. Tối thiểu đêm nào hai chú cũng đánh xe về hướng nhà máy nguyên tử trước đài quan sát của tụi cháu ở **Cối Xay Vàng.**

- Ổ là là...

Hôm đầu tiên đến Reillrtnette, con sói thần Kafi của tụi cháu đã lãnh đủ một viên đạn vào vai trong khi hai chú có súng ống hăn hoi.

- Tại sao các cháu biết chúng tôi có vũ khí ?

Tidou đỡ lời:

- Tụi cháu có con mắt nhà nghề mà chú.

Hai người đàn ông cười phá lên. Cha của Niky lắc đầu:

- Té ra chỉ vì phát đạn súng ngắn của một tên khủng bố mà các cháu rửa hận làm đối tượng. Và cũng nhờ theo dõi làm đối tượng mà các cháu trở thành những thám tử siêu sao. Chú thành thực khâm phục các cháu đã biết xài binh pháp hư hư ảo ảo.

- Hư hư ảo ảo là gì hả chú ?

- **Là bỏ con tép bắt con tôm đấy. Tụi chú chỉ là con tép, lũ tội phạm là tôm hùm chứ sao.**

Lúc này cả Niky cũng không kèm nổi tiếng cười. Nó đưa tay vuốt ve con Kafi âu yếm:

- Ôi, em đẹp lắm sói thần ạ.

Hề Xiếc rồn rảng:

- Nó không chỉ đẹp thuần túy đâu. Chính nhờ tài nghệ đánh hơi thần sầu qui khóc của Kafi mà tụi này phác giác được hai con đường hầm đó.

- Ặng

Kafi sửa cột lốc và ưỡng ngực đứng thẳng lên chào mọi người chớ còn phải hỏi.

TÁM

Bữa liên hoan long trọng

Mady dù sao cũng là một phụ nữ đúng nghĩa, bề ngoài cô bé có vẻ tính khí ngang tàng là thế nhưng lúc sáu tháng con trai khởi hành, hầu như suốt đêm cô ngủ không yên. Cô lầm rầm đọc kinh cầu nguyện cho đến khi trời hửng sáng mà không hay. Mãi tới lúc Gnafron gào lên dưới cối xay gió, cô mới giả vờ nhắm mắt.

Tidou bình luận:

- Giận thì giận mà thương thì thương là vậy chứ sao.

Mady cong môi:

- Thương ai giận ai ở đây ?

- Thì thương Niky, giận tụi mình.

- Dóc tổ.

- Tụi này khâm phục bạn sát đất, Mady ạ. Niky và cha cậu ấy đều là những người tốt.

Thủ Lãnh của Lục thám tử vui vẻ thuật lại cuộc trường chinh của đám húi cua đến Marcoule. Coi, chuyển đi chết như chơi mà hăn cứ nhờn nhờn kể nhẹ nhàng như một đợt đi dạo. Nữ Tiên Tri càng nghe càng thấy... dễ ghét.

Cô ôm chầm lấy hăn thổn thức:

- Ôi, suốt đêm mình rất sợ các bạn gặp hiểm nghèo. Tạ ơn Thượng đế.

Tidou đỏ mặt nhìn các chiến hữu:

- Có **nghĩa là nhờ Mady cầu nguyện mà chúng ta** được bình an dưới hai đường hầm. Mà nghĩ sao **Kafi** ?

- Gấu, gấu...

Con sói nhảy xổ vào Mady âu yếm làm Tidou mất hứng lùi lại. Hề xiếc cười xoa:

- **Sau cơn mưa, trời lại sáng. Quái cầu đòi liên hoan chiến thắng quý vị ơi.**

Bistèque phán

- Đồng ý hai tay, tôi sẽ thân hành lo chuyện bếp núc. Tối thiểu chúng ta cũng phải đãi ba người khách cắm trại lảng giềng ra trò một bữa, đúng không anh em ?

- Hoan hô sự thiết thòi của nghề Đầu Bếp.

Tondu thấy tung cái mũ bê rê lên trời rồi chìa đầu trọc hứng gọn. Quả là tác phong quây đặc biệt của thằng Giác Đấu.

Ngay hôm đó trong gian lớn của cối xay ngào ngạt mùi oải hương, Guille đã bài trí hai cánh cửa của cối xay nối đầu vào nhau tạo nên một chiếc bàn dã chiến bá cháy. Cu cậu lăm bằm:

- Ngoài Thất thám tử, còn có Frédéric, Niky, chú Xatier, bố của Niky và chú sĩ quan đồng sự Meyer. Vị chi là 11 mạng coi như cũng thừa thơm tất.

Corgel trợn mắt:

- Mà quên Kafi sao ?

- Ở há, nó sẽ có một chỗ dưới...gầm bàn.

Về lương thực thực phẩm trong bữa liên hoan, dân làng Reillanette sau khi được tin những đứa trẻ ranh mãnh do Tidou cầm đầu lập chiến công tiêu trừ bọn tội phạm nguy hiểm làm rạng danh cổ xứ, thì phải nói là đầu trên xóm dưới ai nấy đều ghé đến Cối Xay Vàng ít nhất một lần.

Bà chủ tiệm tạp hoá đích thân trao cho thằng Đầu Bếp một tá trứng, một lọ dầu ô liu đặc sản và phát biểu:

- Các cháu là sứ giả của nhà trời ấy, không có các cháu, cửa tiệm của bác đã bị nhiễm phóng xạ hạt nhân bởi trái bom ác ôn.

- Ồ, bác nói quá lời.

Ông chủ tiệm rượu lôi Gnafron xềnh xệch xuống hầm chứa giao trình trọng hai chai rượu chôn từ kiếp trước, còn cha của thằng bạn nối khố Frédéric Frigoulet là ông chủ lò bánh mì AUBANEL thì giúi tận ray Tidou một ổ bánh xốp hạnh nhân và ba ổ bánh mì lớn tướng nóng giòn.

Nói chung quà cáp nhiều đến nỗi Nghệ Sĩ Guille có làm chục bài thơ tả oán cũng chưa thể hiện hết tinh thần... ăn uống. Thằng Corget phải

rên ri:

- **Trúng mánh quá lớn.**

Tiếng rên của nó vừa chấm dứt là Tondu Giác Đấu từ làng chạy vô thấy lên bàn chực ký sườn non thịt heo. Nó hú như Tarzan.

- Một ông chủ hàng thịt nhà ở tận Barthezon nghe tin tụi mình bắt khùng bố liền cỡi xe đạp đến làng Reillanette gửi đồng thịt cáu cạnh cho chúng ta bồi dưỡng đấy.

- Trời đất!

Cuối cùng mọi thứ đã được sắp đặt xong chỉ chờ khách đến là rôm rả cuộc liên hoan. Coi, từ xa xa ba du khách giả hiệu thấp thoáng khiến lũ trẻ đứng dàn hàng ngang trước cổng Cối Xay Vàng nhấp nhồm. Còn phải hỏi, ba kẻ mới ngày nào còn là kẻ thù số một của bảy thám tử chính là... Niky, chú phản gián Vatier và chú lằm lì Meyer chứ sao.

Dĩ nhiên Mady là người chạy xuống cầu thang đón đầu tiên. Ngoài lòng hiếu khách sẵn có thì cô còn có cảm tình riêng với Niky bởi hoàn cảnh bất hạnh mất mẹ và em gái của nó.

Cô nắm chặt tay thằng bé tóc vàng:

- Mình gặp nhau lần thứ hai nhé.

Niky xúc động mãnh liệt. Nó ấp úng:

- Nếu các bạn trai Mady không giải cứu kịp thời, giờ này mình đã qua thế giới bên kia.

- Lên cối xay đi, bạn sẽ thấy tay nghề làm bếp của lũ đàn ông trời gầm.

Niky và hai viên sĩ quan đặc nhiệm bước qua cánh cửa sào huyết đám trẻ. Họ chững hững trước bông hoa tuyệt đẹp dính vào những sợi dây leo được thả dài xuống như một tấm màn nhung ren.

Vatier bất giác kêu lên:

- Trời ạ...các cháu trang hoàng khéo quá.

Meyer buột miệng:

- Không thua gì nhà hàng sang trọng ở Paris chút nào.

Mady cười hớn hở:

- Do tài nữ công gia chánh của... Guille ấy. Cậu ta là nhà thơ mà chú.
- Chậc chậc, đúng là một nhà hàng trong rừng rậm hoang sơ. Chúng tôi có mang quà cho các vị đây.

Hai người lớn đặt quà tặng kèn càng lên bàn. Mady hồi hộp mở ra, ái chà, mỗi đứa có phần một hộp nuga xinh xắn, đó là chưa kể một cái bánh ga-tô tổ chẳng dành cho tập thể.

Chú Vatier bí mật thọc tay vào túi:

- Tôi còn một chiếc vòng cổ hết sảy khắc tên đại ân nhân Kafi nữa. Con sói cứu tinh của Niky đâu ?

- Ặng!

Kafi từ gầm bàn nhào ra vẩy đuôi rồi rít khiến mọi người cười muốn bể... bầu điều.

Ê, bây giờ mới xuất hiện Bistèque. Trong cái tạp dề quần ngang hông, cu cậu lò dò ra tuyên bố:

- Các thượng khách đã đến đầy đủ, mời vô bàn. Thăng bạn Frédéric của tôi đói meo này giờ.

Frédéric lộ mặt cười lỏn lén. Các vị trí ngồi được sắp xếp đâu vào đó, Mady ngồi kế Niky và Kafi. Nói là nói vậy chứ quái cầu vẫn được dành một chỗ ngồi cao cấp trên... ghế đầu chứ sao.

Trong không khí linh đình của bữa tiệc chiến thắng, Kafi tha hồ "cháp" bù những ngày đói khổ.

Vetier gật gù liên tục:

- Các cháu làm cái gì cũng giỏi, từ liên hoan mặn đến liên hoan bất cướp.

Tidou tò mò:

- Số phận hai tên khủng bố ra sao hả chú ?
- **Hai gã đã được chuyển** đến nhà tù Nimes, trước khi giải di, chúng tôi cáo thêm hai tên tông phạm làm chúng tôi nhẹ người.
- Há, còn hai tông phạm nữa ư ?

- Ừ, hai tên này không phải dân vùng Alsace như tôi và ông bạn Meyer đây đâu. Chúng càn không đăng ký hộ khẩu trong túp lều nhà binh dưới chân cối xay gió.

Câu pha trò của bố Niky làm cả đám cười ha hả.

Hề xiếc tự ái nghề nghiệp tiểu lâm, cu cậu giả đờ cau mày:

- Nếu bây giờ mọi chuyện tiếp diễn như cũ, thì tội cháu vẫn theo dõi hai chú. Cụ thể trong bữa tiệc này cháu đã thủ sẵn thuốc mê.

- Cha chả, ghê nhỉ.

- Ai biểu hành tung của cánh sát "chìm" giống như xã hội đen làm chi.

- Ha ha, một thanh tra cảnh sát đặc biệt có khi cũng bị ngờ vực. Sao, chú giống xã hội đen điểm nào ?

Hề Xiếc vỗ trán:

- Cháu nhớ rồi. Trong chiếc vali của chú có một trái bom hẹn giờ tích tắc.

Meyer trợn mắt:

- Ổ là là, đó là cái đồng hồ báo thức chứ đâu phải trái bom.

Corget chưa chịu êm:

- Mà tội cháu tình nghi cũng phải thôi, những chuyến tuần tra đêm của hai chú đều trùng vào thời điểm báo chí đưa tin về bọn khủng bố xuất hiện ở Marcoule.

- Hả ? Các cháu tối ngày ở Cối Xay Vàng làm gì có báo đọc ?

Niky cười tủm tỉm:

- Chính con cung cấp báo cho Mady đấy, thưa ba và chú Meyer. Còn cố tình làm như thế để các bạn không bị ngộ nhận về chúng ta.

Ông Vatier lắc đầu hóm hỉnh:

- Hèn chi. Té ra con làm nội tuyến mà ba không biết, dở ẹc.

Mady cười:

- Chú phải nói bạn ấy làm cộng tác viên đặc lực của Những Người Bạn Đồng Hành mới đúng.

- Nhất trí với cháu, các cháu quả là những kẻ đồng hành có máu phiêu lưu.

Ton du nghiêm trang:

- Tụi cháu vẫn bị hớ bởi vết bánh xe trên **đường mòn, khi lấy dấu bánh xe màu đen của** các chú, tụi cháu không ngờ bọn phá hoại cũng xài một chiếc xe tải giống hệt có những cái lốp xe giống hệt.

Hai chú Vatier và Meyer nhìn nhau sửng sốt, sau cùng bố Niky lẩm bẩm:

- Mọi thứ được sắp xếp một cách ngẫu nhiên như có bàn tay can thiệp của thượng đế. Nhờ sự lạc hướng này mà chúng ta rốt cuộc đi đúng hướng, thật là lạ lùng.

Đến phiên Guille thắc mắc:

- Mới đầu tụi cháu rất bức mình mấy ông cảnh sát đồn Barthezon, không biết các ông ấy có "móc ngoặc" với hai chú từ trước không mà khi tui cháu báo tin về những gì phát hiện trong căn lều dù, ông đồn trưởng nói rằng đã xem giấy tờ hai chú và vô cùng tin tưởng. Tại sao kỳ cục vậy chứ ?

Meyer liếm môi:

- Đúng là một thắc mắc nghiệp vụ. Thế này nhé, lúc vừa đặt chân đến Reillanette, tụi chú đã làm việc với đồn Barthezon và yêu cầu các vị cảnh sát địa phương giữ bí mật cuộc truy lùng tội phạm. Họ đã làm đúng chức trách, các cháu đừng hờn giận ông đồn trưởng nghe.

Đám trẻ xụ mặt trong vài giây. Mady rì rầm:

- Suýt tí nữa là mình trách oan cảnh sát ở nhà quê nhé.

Hề Xiếc ầm ức:

- Làm sao không trách được, hai ông ngồi trước đồn binh xập xám chướng.

Vatier gật đầu:

- Họ cũng có lỗi về mặt nghề nghiệp đấy. Hiện giờ họ rất bứt rứt về vụ viên đạn bắn vào vai chó Kafi.

Bữa ăn lại tiếp tục rôm rả sau khi mọi chuyện lắt léo đã sáng tỏ. Lũ con trai cảm thấy ân hận **về thời gian hiểu lầm Niky nên đưa nào cũng gấp** thức ăn búa xua vô chén đĩa chú nhóc để dàn hòa.

Có điều trong lúc vui vẻ, Niky vẫn gợn thoáng buồn trên gương mặt khiến Mady áy náy. Cô nói nhỏ:

- Bạn lại nhớ mẹ phải không ?
- Đúng thế Mady ạ, nhưng...
- Sao ?
- Hy vọng thời gian sẽ làm mình nguôi ngoai nếu có những người bạn tốt như thế này.
- Mình cũng mong tình bạn của chúng ta bền chặt.

Đúng lúc đó tiếng động cơ xe hơi ngoài cửa cối xay gió vang lên và tắt ngấm làm mọi người ngưng cuộc mạn đàm. Nhanh như cắt, Gnafron phóng ào ra ngoài và chững hững trước một chiếc ô tô màu đen hắc ám. Nó quay đầu vô trong hét lớn:

- Các bạn ơi, thêm một chiếc xe đen y hệt xe bọn khủng bố và xe của bố Niky.

Từ trên xe tải nhẹ, một đám người lố nhố nhảy xuống với máy ảnh, máy quay phim đủ kiểu. Một tay tóc dài xoa vai dính chính:

- Chúng tôi là các nhà báo săn tin chứ không phải tội phạm đâu
- Không cần biết. Đây là cuộc liên hoan nội bộ, miễn tiếp khách.

Các nhóm viên báo đài chới với chưa biết tính sao thì Nữ Tiên Tri chạy ra, cô trừng mắt nhìn Gnaíron.

- Sao lai cục cằn như vậy Hề Xiếc, trong khi chúng ta đang cần một tấm hình chụp.

Cô bé lịch sự mới tất cả vào phòng lớn.

Một nhà báo nói:

- Chúng tôi gồm các phóng viên ở Lyon và Pháp, không lẽ các vị anh hùng nhỏ tuổi ở đây không cho chúng tôi xin vài tấm ảnh để đưa tin trên báo ?

Lần đầu tiên bầy thám tử thấy Niky nở nụ cười rạng rỡ. Cu cậu liếc về phía bố và chú Meyer như xin ý kiến và tuyên bố ngọt ngào:

- Cháu đồng ý thay các bạn, nhưng mấy chú không được chụp thiếu bất cứ người nào nha.

- Yên chí đi cậu bé.

Lúc các máy ảnh và ống kính camera sắp sửa **loé lên thì Kafi nhảy bổ tới. Con chó đứng bằng** hai chân sau sủa ông ổng:

- **Gấu, gấu...**

Nhà báo tóc dài hoảng hồn lùi lại:

- Trời hời, con sói từ đâu ra thế ?

Người sĩ quan đặc nhiệm kiêm ông bố Niky mỉm cười:

- Chính nó mới là đại anh hùng đấy. Con chó tuyệt vời này quyết định sự tồn vong của trung tâm Mareoule và ngôi làng Reillanette.

- Cha mẹ ơi!

- Tôi đề nghị các vị đưa ảnh Kafi lên trang nhất, nhân đây xin tiết lộ luôn: con cậu đã cứu con trai bé bỏng của tôi bị nhốt trong đường hầm và bắt sống hai tên hung thủ.

Đám đông nhà báo xôn xao như ong vỡ tổ. Những âm thanh "click, click" vang lên liên tục cùng tiếng sè sè của máy quay phim.

Mady thì thầm:

- May phước, **chúng** ta chỉ có 12 mạng tính luôn chó Kafi.

Tidou cười ngất:

- Bạn sợ con số 13 hả ?

- Ừ, con số đó xúi quẩy lắm.

- Lý do ?

- Thì nó sẽ bắt mình phiêu lưu thêm một chuyến nữa chứ sao.

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
62 BÀ TRIỆU – HÀ NỘI. FAX: 8229085. ĐT: 8264730 - 8255831 .
TRUNG TÂM P.H.S MIỀN TRUNG
17-19 YÊN BÁI TP ĐÀ NẴNG. FAX: 821246. ĐT: 821246 - 820252
CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG
268 NGUYỄN ĐÌNH CHIỂU TP HỒ CHÍ MINH.
FAX:8231867.ĐT:8291832

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN THẮNG VU

Biên tập:

LÊ THANH NGÀ

Trình bày:

PHẠM QUANG VINH

Sửa bài:

NGUYỄN MÃN

Kỹ thuật vi tính

LÊ VĂN TUẤN

In 10 000 bản-Khổ 10,2x14,2-
Tại CTY VĂN HÓA PHẨM
Số XB: 186/KĐA-154/KH-823/CXB cấp ngày 13/12/95, Mã số ĐV19
In xong và nộp lưu chiểu tháng 10/1996